

NL
VERSIE

Juni 2016

nummer 7

AVALANCHE

Anarchistische correspondentie

Uruguay

Anarquía
periodicoanarquia.wordpress.com

Chili

Contra toda autoridad
contratodaautoridad.wordpress.com

El Sol Ácrata (Antofagasta)
periodicoelsolacrata.wordpress.com

Sin Banderas Ni Fronteras (Santiago)
sinbanderas.nifronteras@riseup.net

Argentinië

Exquisita Rebeldía (Buenos Aires)
exquisitarebeldia@riseup.net

Abrazando el Caos
publicacion-abrazandoelcaos@riseup.net

Rebelion (Buenos Aires)
publicacionrebelion@riseup.net

Mexico

Negación
negacion_revista@riseup.net

Italië

Finimondo
finimondo.org

Tairsìa (Salento)
tairsia@gmail.com

Stramonio (Milano)
malacoda@distruzione.org

Brecce (Lecce)
peggio2008@yahoo.it

Spanje

Infierno
revista_infierno@yahoo.com

Frankrijk

Lucioles (Paris)
luciolesdanslanuit.blogspot.fr

Séditions (Besançon)
seditions.noblogs.org

Paris Sous Tension (Paris et au-delà)
parissoustension.noblogs.org

La Bourrasque (depuis Clermont et ses abords)
labourrasque.noblogs.org

Du pain sur la planche (Marseille)
dupainsurlaplanche.noblogs.org

Subversions
subversions@riseup.net

België

La Cavale (Bruxelles)
lacavale.be

Salto
salto.noblogs.org

Nederland

Roofdruk
roofdruk@riseup.net

Duitsland

Attacke! (Norden)
attacke@riseup.net

Fernweh (München)
fernweh.noblogs.org

Chronik
chronik.blackblogs.org

Zwitserland

Dissonanz (Zürich)
dissonanz-a@riseup.net

Zweden

Upprorsbladet (Stockholm)
upprorsbladet@riseup.net

Verenigd Koninkrijk

Rabble (London)
rabble.org.uk

Canada

Wreck (Vancouver)
wreckpublication.wordpress.com

Montréal Contre-Information
mtlcounter-info.org

Verenigde Staten

Rififi (Bloomington)
rififibloomington.wordpress.com

Trebitch Times (St Louis)
trebitchtimes.noblogs.org

PugetSoundAnarchists (Pacific Northwest)
pugetsoundanarchists.org

Wildfire
wildfire.noblogs.org

\+

Contrainfo
contrainfo.espiv.net

Tabula Rasa
atabularasa.org

Act for freedom now
actforfree.nostate.net

Voz como arma
vozcomoarma.noblogs.org

Publicacion Refractario
publicacionrefractario.wordpress.com

Brèves du désordre
cettesemaine.info/breves

Camotazo
camotazo.noblogs.org

Le Chat Noir Emeutier
lechatnoiremeutier.noblogs.org

Deze momenten geleefd in deze maatschappij blijken uitzonderlijk vruchtbaar voor cynisme en defaitisme. En ik spreek niet alleen uit bezorgdheid voor mijn eigen welzijn. Deze houdingen kan je dagelijks tegenkomen, in de vorm van een nastrevenswaardige "gewiekster dan jij" of als een passe-partout om ongehinderd door het leven te stappen. Evenwel ook, oprechter, vloeit het voort uit het resultaat van verscheidene niveaus van burn-out of ontgoocheling. Het vermogen tot revolte kan niet alleen afhangen van het optimisme van de onzekerheid. Rebellie heeft niets aan urgentie ingeboet, maar dit op zich verhindert niet dat je in een doodlopend straatje terecht komt.

Een anarchistisch standpunt moet een uitdrukking vinden in daden of het zullen woorden in de wind zijn, weldra hun eigen lichtheid bewijzend. De vraag dan is hoe te? Meer, hoe te interveniëren vanuit een anarchistische positie in sociale verhoudingen? Want het is daar dat de reproductie van autoriteit plaatsgrijpt. Tegen de georganiseerde afhankelijkheid die ons (afwisselend of zelfs simultaan) in de rol van onderdrukte en onderdrukker zet, moeten we mikken op autonomie. Vertrekkend van de weigering van vertegenwoordiging en vervreemding, een poging om je leven niet te laten modelleren naar de eisen en normen van deze maatschappij. Misschien werd dit ooit individuele emancipatie genoemd. Vanuit dit perspectief omhelst een anarchistisch project gericht op een sociale strijd, directe actie en informele organisatie, om het vestigen van machtsverhoudingen te belemmeren. Zelf een breukmoment, erop uit om zich te verbreiden.

Zonder twijfel zijn cocons van alternatieve praktijken en verbeterde relaties niet bevredigend. Elke subversieve poging wil de mechanismen van controle en onderwerping saboteren en zal medeplichtigen ontmoeten. We kunnen zelf momenten van ontmoeten creëren of we kunnen deelnemen aan momenten van woede. Deze momenten hebben hun potentieel in het vermogen om een radicale kritiek van alle autoriteit naar voor te brengen en om autonomie (d.w.z. geen vertegenwoordig, maar directe actie) te realiseren. Vaak worden we (opnieuw) geconfronteerd met inspanningen om te recupereren of te rekruteren onder de vlag van eenheid. Hetzij door convergentie onder de hoede van linkse militanten/bureaucraten van de assemblee of door een aantrekkelijke retoriek die de hegemonie van een relaas wil opleggen (die van alle eigenschappen van een ideologie enkel die van de samenhang mist). Sommigen hebben de ambitie om woordvoerders te zijn (van de media tussenpersonen naar de onderhandelaars die aan de tafels van de macht aanschuiven, maar ook de zelfbenoemde intellectuelen), en we moeten ze naar beneden halen.

Nu de integratie machine van de welvaartsstaat stokt (sowieso met beperkte toegang en om consumerende en productieve burgers te vervaardigen), vallen de illusie van velen in duigen. Dit lijkt vruchtbare grond te zijn voor de nieuwe politiek van oude identiteiten, gebaseerd op spoken rond ras, etniciteit, natie, religie of andere ideologieën, terwijl aspirerende leiders de laatste modes proberen bij te benen. Dit betekent dat sommigen waarschijnlijk vinden dat anarchisten achter lopen. We verkiezen te denken dat we uit de pas lopen en we zullen het ritme van de overheersing ontregelen.

Vernietig de grenzen bij Brenner en overal

April 2016 - Italië

Waarom wil Oostenrijk, met medewerking van Italië, de grens bij Brenner sluiten?

Mannen en vrouwen worden "immigranten" omdat miljoenen mensen losgerukt worden van hun land en gedwongen worden te verhuizen. De redenen zijn niet mysterieus en hebben niet altijd de gruwelijke karakteristieken van een bomaanval. Een volledige gemeenschap van Senegalese vissers heeft geen bestaansmiddelen meer, omdat de intense activiteiten van de grote visserijen geen vis meer heeft overgelaten. Een Indiase nomadengemeenschap van herders moet veranderen; eenmaal hun traditionele levenswijze in de steek gelaten om een statisch leven te leiden, vanwege de door diesel aangedreven bronnen van de zogenaamde "groene revolutie", zijn ze niet langer in staat te overleven (zoals ze al eeuwen deden) door de zeldzaamheid van water vanwege de opdroging van grondwaterlagen. Honderdduizenden Chinese boeren worden gedwongen naar de stad te verhuizen vanwege de bouw van een enorme dam die hun landbouwgrond heeft laten onderlopen. Er zijn meer en meer vreemden in de wereld, hun gedwongen mobiliteit vindt plaats op alle continenten. Slechts een klein percentage probeert Europa te bereiken. De 'opvang' voor asielzoekers aan de fronten tussen Oostenrijk en Slovenië, of tussen Griekenland en Macedonië, net als de onlangs door militairen gesloopte "Jungle" van Calais, brengen de omstandigheden van miljarden personen die in sloppenwijken leven in de rest van de wereld naar Europa. Een wereld die een enorme accumulatie van getto's is. Grenzen geven *expliciet* weer wat de kapitalistische sociale organisatie eigenlijk *is*.

In tegenstelling tot wat de ideologie van vooruitgang beweert, wordt niets in de geschiedenis overtroffen; tegenstellingen worden herverdeeld, elementen uit het verleden worden geïntegreerd en bewerkt.

Wanneer bepaalde totalitaire oplossingen worden aangenomen, zelfs als ze voor korte tijd lijken te verdwijnen, komen ze vroeger of later terug, min of meer gemaskeerd. Zoals het gigantische militair-industriële apparaat dat gecreëerd is door de zogenaamde *free world* tegen de nazi fascistische barbarij de bombardementen op Dresden en de atomische vernietiging van Hiroshima en Nagasaki heeft geproduceerd, zo is de dwang van democratieën op gekoloniseerde populaties, alleen dan met een een beetje opsmuk. Tussen het eind van de jaren negentig en het begin van 2000 hebben verschillende staten administratieve detentie geïntroduceerd op hun territoria. Een typisch koloniaal mechanisme. Zonder het begaan van enige misdaad worden duizenden vreemdelingen maandenlang opgesloten omdat ze arm zijn en geen papieren hebben. Ze zijn ongewild geworden. Zoals in Zuid-Afrika of in Cuba aan het eind van de 19e eeuw. Zoals in Duitsland in de jaren dertig of in de

VS in de jaren veertig. De westerse democratieën – zowel rechtse als linkse regeringen – hebben de administratieve detentiemaatregel uit Israël gekopieerd, waarom zouden we dan nu verbaasd moeten zijn wanneer ze hun muren, prikkeldraad en stalen barrières kopiëren? Weinig – heel weinig – hebben zich betrokken gevoeld, terwijl juristen zich hebben afgevraagd hoe legaal het is om mensen gevangen te zetten terwijl ze geen enkele misdaad begaan hebben, en terwijl "gasten" hun kooien vernietigden en moedig vochten in het "Centri di Permanenza Temporanea" (*Temporary Permanence Centers*, in het technische eufemisme van de totalitaire taal). Elke maatregel van inperking en repressie betreft ruimte en macht, als het geen tegenstand tegenkomt. Op hetzelfde moment, als vernedering zichzelf maskeert als "technische oplossing" en politici zichzelf presenteren als enkel administratie, is de enige logica welke de overhand heeft die van het bereikte. Tegenover het voldongen feit worden veronderstelde verschillen tussen rechts en links gereduceerd tot een grotesk ballet. Als je deze logica volgt, komen we van administratieve opsluiting – geïntroduceerd in Italië in 1998 door een linkse regering – tot de acceptatie van de Brenner grens, op verzoek van Oostenrijk. Ministers en politie-chefs uit Noord-Tirol hebben verklaard dat barrières en draad precies dit zijn: een technische oplossing. Zoals die gast altijd zei: alleen de zwaarden slaan door de knopen heen die onverschilligheid heeft toegestaan zich te vormen.

Omdat "het besturen van vluchtelingen stromen" een meedogenloos risico is.

Op 24 februari van dit jaar heeft de Oostenrijkse regering woordvoerders van de Balkanstaten (uit Albanië, Bosnië, Bulgarije, Kosovo, Kroatië, Montenegro, Servië, Slovenië, Macedonië) uitgenodigd in Wenen, om de vluchtelingen af te weren en de zogenaamde Balkan-route te blokkeren. Er werd geen Griekse delegatie uitgenodigd. Een week later, op 1 maart, ontmoetten politiechefs van de westelijke Balkan (Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië) in Belgrado woordvoerders van regeringen van Nederland en Hongarije. Deze ontmoeting voldeed aan de behoeftes van de EU-staten om veiligere buitengrenzen te hebben, gepatrouilleerd door verschillende nationale politiekorpsen, en de economische behoeftes van de Balkanstaten ten opzicht van hun rijke oom. Om preciezer te zijn, zoals een brief vanuit Skopje aan de EU laat zien, verzoekt Macedonië, "om zijn buitenste fronten te beschermen", om technologisch materieel en structuurontwerpen om de zuidelijke grens te versterken, materialen voor de opbouw van een 300 kilometer lange barrière en een detentiekamp voor 400 vluchtelingen, materiaal voor "crowd control" zoals geluidsbommen, rubber kogels, pepperspray en andere, niet nader gespecificeerde afschrikkende middelen. Onder de Macedoniërs is de zorg dat dit materiaal voor interne repressie gebruikt zal worden, met het oog op de komende verkiezingen in juni en de sterke spannen tussen de regering en de oppositie. In de tussentijd is bij Dimitrovgrad (Servië), vooral voor Afghanen een ingangspunt tot de Balkan route, het Identificatie Centrum gestopt met werken op 20 februari. Op dit moment worden immigranten, wanneer de Servische politie ze aanhoudt, teruggestuurd naar Bulgarije. Ze doen hetzelfde op de grens met Macedonië, waar 700 personen worden tegengehouden in de Tabanivce kamp, omdat Griekenland ze niet terug wil nemen. Door het sluiten van de grenzen bevindt zich in het kamp van Idomeni het schrikbarende aantal van 14 duizend personen. Bij Idomeni is er geen kamp dat gecontroleerd wordt door de regering zoals bijvoorbeeld in Athene, waar het kamp in een in 2001 verlaten vliegveld opgezet is. Daar verblijven nu meer dan 3000 mensen in onzekere omstandigheden, ver van de ogen van de stad. Het is het Calais van het zuiden. Griekenland weigerde mee te doen aan de ontmoeting op 1 maart en is begonnen met het organiseren van bussen die niet langer Idomeni, maar Albanië als bestemming hebben. Vluchtelingen zullen Noord-Europa vanuit daar proberen te bereiken, door Italië bij Brenner. De Italiaanse politie heeft al dertig agenten naar Tirana gestuurd om te collaboreren in het afstoten van de migranten. Voor hen die het zal lukken om de zee over te steken tussen Albanië en Puglia heeft de regering het plan kampen te openen in Otranto en Melendugno, de dichtstbijzijnde havens. In het Otranto kamp heeft Don Tonino Bello in het verleden geopereerd en gaat verder met bestaan. Als de ironie van het lot, zullen we maar zeggen, is Melendugno het aankomstpunt van de TAP, *Trans-Adriatic Pipe-line*. Alsof ze zeggen: we hebben onze ogen gesloten tegenover het drama van de Syriërs zodat we konden doorgaan met het profiteren en het kopen van gas, maar we blokkeren hen die proberen weg te komen van die oorlog, en van anderen, wanneer we te maken krijgen met de consequenties van onze affaires.
Vaarwel Balkan Route, welkom Adriatische route.

Omdat het een vieze zaak is, maar iemand het moet doen.

Op 15 juni 1990 heeft de Europese gemeenschap de Dublin Conventie ondertekend, voor een betere coördinatie van 'asielbeleid'. De conventie werd in 2003 vervangen door het Dublin Verdrag II en later in 2013 door het Dublin Verdrag III. De subtitel is: 'Criteria en mechanismes van determinatie van een lidstaat competent voor de keuring van een verzoek voor internationale bescherming van een burger uit een derdewereldland of zonder land'. Het heeft niets te maken met de asielprocedures maar is feitelijk een manier om controverses, over wie er voor de mensen moet zorgen die gevlucht zijn voor de verschrikkingen die zij gecreëerd hebben, tussen kibbelende Staten de kop in te drukken. De twee aanpassingen van de Dublin conventie en recentelijke gebeurtenissen – schorsing van Schengen door vele Europese staten, het prikkeldraadbeleid dat ze al maanden voortzetten , de overeenkomst tussen de EU en Turkije – laten ons zien hoe weinig er van zowel de objectieve als de echte doelstellingen behaald zijn.
De uitwerking van Dublin is een nutteloze en zoals het staten uitkomt obstakelrace gecreëerd voor hen die op de vlucht zijn voor oorlog, of voor vervolging vanwege politieke of religieuze redenen; rood lint, detentie, ver-

wijdering van andere familieleden en een volledig verlies van vrijheid. Het is duidelijk dat de definitie van *wie* er gedwongen wordt te vluchten voor oorlog of vervolging hoe dan ook bepaald wordt door het Internationale recht. Dat gepantserde bepalingen heeft gecreëerd om een land in oorlog te definiëren: als een land niet als zodanig herkend wordt, is de persoon die aankomt in Fort Europa gewoon een volgende te deporteren illegaal. De jammerlijke pogingen om wat krom is recht te maken door het recht heeft interne grenzen teruggebracht, prikkeldraad, soldaten met machines voor gezichtsherkenning en een heel nieuw plan voor deportatie en concentratie; dat is de overeenkomst tussen de EU en Erdogans fascistische regime. Want voor Europa is Turkije nooit democratisch genoeg geweest om erbij te mogen horen, maar wel een waardevolle bondgenoot in het terugnemen van mensen die uit Fort Europa gestuurd worden. En dit alles met een compensatie van 3 miljard euro, en een perspectief van slecht verborgen getouwtrek. Omdat de Unie het vuile werk niet kan doen, om te behouden wat er over is van zijn goede naam, heeft het iemand nodig die zijn gebrek aan gewetensbezwaren, schaamteloos gebruik van geweld en openlijk miskenning van vrijheid niet hoeft te verstoppen.

Omdat we leven in een wereld van oorlog.
Drie simpele redenen zijn genoeg om te begrijpen waarom miljoenen mannen en vrouwen hun geboorteland verlaten, moe van het lijden en de oorlog. Het eerste voorbeeld is de situatie in de Nigerdelta, een uitgebuite regio sinds 1956 vanwege zijn gigantische olievoorraden. ENI is een van de bedrijven die verantwoordelijk zijn voor de verwoesting van het milieu en de economische en sociale afbraak. Er zijn sindsdien eindeloze rampen, verkrachtingen en vervuiling. De constante lekkages van olie en het beperkte onderhoud van de centrales van ENI (en andere bedrijven) hebben de waren dusdanig vervuild dat de lokale fauna, vooral vis, gedood is, met als consequentie dat de lokale stammen zonder hun voornaamste voedsel zitten en zodoende verhongering van de hele populatie van de regio. Na het gewapende verzet van de lokale bevolking en andere delen van Afrika heeft de VS AFRICOM gecreëerd, het regionale commando voor de verdediging van de olievelden. Italië is de staat die soldaten met deze opdracht onderdak biedt in Vicenza en Sigonella, waar trainingskampen tegen rebellen plaatsvinden.
Het tweede voorbeeld is de tewerkstelling van 450 Italiaanse soldaten bij de Mosul Dam in de Tigri rivier in Irak. De dam is van vitaal belang voor de economie en politiek van de regio. Haar vernietiging zou het einde van de kapitalistische interesse in de regio betekenen. Het controleren van de dam betekent het hebben van macht over het grootste gedeelte van de watervoorraad van Irak. De reconstructie van de dam zal gedaan worden door een gigantisch cementbedrijf genaamd Trevi uit Cesena.
Het derde voorbeeld is Beretta, dat aanvalsgeweren verkoopt aan Bahrein en Finmeccanica, dat een gevarieerd pakket aan bewapening aan Saoedi-Arabië en andere dictaturen verkoopt. De bommen in Syrië, Pakistan, Brussel en Parijs laten wapenproducenten springen van vreugde. Het maakt niet uit waar de bommen vallen. Als ze eindigen in conflicten ver weg van Europa zal er een bepaald type wapen nodig zijn, als het hier in Europa is zal de vraag zich vooral op beveiligingssystemen richten, videosurveillance, gezichtsherkenning, etc. Dit alles betekent aan de ene kant een heleboel geld voor degenen die deze services verlenen, aan de andere kant ontsnappen en misère voor de miljoenen ellendigen van deze wereld. Controle en militarisering voor alle anderen.

Omdat een grens functioneel is voor het reguleren van gedwongen immigrantenarbeid.
Voor een groot gedeelte van de immigranten zal de Brenner grens bestaan uit een volgende mogelijkheid tot arrestatie onderweg op hun reis richting het noorden. Eenmaal geblokkeerd zullen ze geïdentificeerd worden en gedirigeerd richting de zogenaamde “ontvangst”structuur, op basis van hun land van herkomst. Hoe meer immigranten erin gaan, hoe meer deze structuren verdienen, dankzij de publieke gelden. “Illegalen”, “vluchtelingen”, “asielzoekers” zijn categorieën die gemaakt zijn om verschillende zaken in het circuit van de administratieve opsluiting uit elkaar te halen. “Illegalen” gaan naar het Identificatie en uitwijzing centrum (CIE), de “vluchtelingen” naar de eerste hulp centrum, de “asielzoekers” naar het asielzoekerscentrum. Wie niet opgesloten is moet werken, maar niet legaal. Het directe gevolg hiervan is dat vele mensen in extreem onzekere omstandigheden gevormd worden, klaar om gechanteerd te worden. Geen van deze personen eindigt in de witte werkers-voorraad, maar allen zijn voorbestemd aan die sectoren waar geen ervaring of visa nodig is, alleen onderdanigheid aan zwaar werk, slecht betaald, behandeld als objecten, gezien als slaven. Grenzen voeden het oude sprookje over immigranten die de baantjes van reguliere werkers stelen: de markt die immigranten gebruikt wil niet horen over arbeid- en loon omstandigheden, hoe redelijk ook. Dit zijn werkparadigma’s die alleen in dienst staan van de weinigen die er toegang tot hebben. De immigranten-werkers markt zal alleen naar de productie kijken; uitbuiting en slavernij zullen tegelijkertijd oorzaak en gevolg zijn. De agrarische onderneming is voorzien van werkers voor 10 of 20 euro per dag; de bouwende onderneming van werkers die niet zullen protesteren over een laat en laag salaris, of over onveilige steigers of een twaalfurige werkdag; de huisbaas, met tien bewoners in ongezonde flats met het toilet buiten. Geen van hen wil “de grenzen sluiten”: het gehakt van de grenzen en de chantage van een vergunning produceren activa. Niet erg happig op rebellie. En als er wel gerebelleerd wordt, zoals gebeurde in Rosarno, zijn er de maffia en de politie om ze terug op hun plaats te zetten. De staat bouwt barrières om voordelen voor deze mensen te stoppen; wat ze er niet bij zeggen is dat ze heel goed weten, in ieder geval in Italië en in het geval van Brenner, dat hun economie al die lage-kosten arbeidskrachten die immigranten garanderen nodig

heeft. De staat hoeft deze uitbuiting niet te verdedigen: deze personen zullen nooit in de statistieken over arbeidsomstandigheden of werkloosheid verschijnen. Ze zullen simpelweg onzichtbare werkers zijn, van het speciale soort onzichtbaarheid waar iedereen van weet en dat gebaseerd is op het feit dat het niet belangrijk is wie er uitgebuit wordt, omdat deze personen allemaal perfect inwisselbaar en niet te onderscheiden zijn, net als slaven.

Omdat kapitalistische oorlog gromt wanneer sociale vrede triomfeert.
In de periode tussen 2011 en 2013 trokken revoltes en opstanden over de planeet. Regimes waarmee de westerse staten al decennia zaken mee deden spatten uit elkaar door de kracht van de volkswoede. Van Tunesië tot Mauritanië, door Egypte heen, hebben barricades de stedelijke geografie opnieuw gedefinieerd en hebben gemeenschappen de pleinen bezet. Met de sociale botsing in Griekenland voorop, hebben deze opstanden belangrijke gelijkenissen teweeggebracht in Europa: in Frankrijk, Engeland, Scandinavië, Albanië, Slovenië en, voor een paar dagen, zelfs in Italië. De jeugd die vanaf 2012 tot nu hele afdelingen van de CIE's in Italië sloopte, heeft geleerd over moed en the mogelijkheid zichzelf te organiseren tijdens de opstanden in de Maghreb. En ze hebben zeker niet op onze revolutionaire theorieën gewacht om terug te vechten. Op hetzelfde moment is de massale exodus van de mensen uit de regio's die geraakt werden door de zogenaamde Arabische lente, verbonden met de reactionaire uitkomst van deze opstanden, aan welke de bewegingen van de oude koloniale krachten hebben bijgedragen: liever een militair regime of een islamistische regering dan een gewapend volk. In die zin zijn bewapening en versterking van groepen als IS, massale vlucht en muren op de grenzen (ook) de verweven vrucht- en verrotting van een verstoorde en vernielde opstandige beweging. En er zal geen oplossing aan de horizon verschijnen zonder een opleving van Internationale revolutionaire strijden.

Omdat macht meer en meer in de handen is van de Enige Partij van de Politie (het leger zo nodig).
Het sluiten van de grenzen is een integraal onderdeel van de repressieve renovatie van de Europese Staten. Politie en soldaten bij de grenzen worden nu gepresenteerd als een noodzakelijk gevolg van de nood het front in het bijzonder en contingent te controleren, buiten de muren van Fort Europa. Ze zijn feitelijk klaar om te werk te worden gesteld, als het nodig blijkt, binnen de staten zelf. Op deze manier assisteren we in een proces dat geleidelijk maar meedogenloos plaatsvindt waarin de controle in ieders leven groeit en zal veranderen van 'noodgeval' tot normaliteit. Herinner je je operatie 'Strade sicure' (veilige straten)? Begonnen in 2008, voorzag deze operatie in het gebruik van militair personeel om de patrouillerende operaties en toezicht over de vluchtelingencentra en andere gevoelige doelen door de politie en carabinieri te ondersteunen. Binnen een paar weken was het normaal om gecamoufleerde Apcs en soldaten in uniform te zien op de straten, markten en voor treinstations. Het gevaarlijke gemak waarmee het routine werd zorgde ervoor dat de operatie werd voortgezet tot 2015, en nog steeds bezig is. Met de verklaarde noodzaak een gezamenlijk front te vormen in een 'crisis' moment, vormen de acceptatie van het leger, het raciaal gebaseerde preventief fouilleren in treinstations, het vastzetten en de massaregistratie en de zelfrechtvaardiging een gevaarlijk precedent voor het moment waarop de zoektocht naar een vijand zich verplaatst naar het interne front. Zich bewust van de psychologische noodzaak van de populatie om militaire aanwezigheid op straat te hebben, heeft OTAN de ontwikkeling op verzoek van de samenleving voor 'snelle en kordate actie' een van zijn belangrijkste doelen gemaakt, en heeft het benoemd in het rapport UO-2020 (Urban Operations in het jaar 2020). Een ander belangrijk onderdeel was de ontwikkeling in 2010 van het European Gendarmerie Force (Eurogendorf of EGF), met een totaal stilzwijgen van de media. Dit nieuwe politiekorps wordt geformeerd door afdelingen van de militaire politie van vijf Europese landen (Frankrijk, Italië, Nederland, Portugal en Spanje, later hebben Roemenië en Polen zich er nog bijgevoegd, in 2008 en 2011) maar is compleet onafhankelijk van instituties van de EU. Het is (niet toevallig) in Vicenza gestationeerd, de stad die ook al Camp Ederle (militaire basis van de VS) en het SWAT politietrainingscentrum (COESPU in het Italiaans) herbergt. Het Eurogendorf is gestructureerd om net zoveel te opereren onder militaire als onder burgerlijke leiding. Tot op heden is het, net als COESPU, alleen in het buitenland te werk gesteld, maar het heeft het recht om binnen de grenzen van soevereine staten die onderdeel zijn van de EU of ONU en andere niet nader gespecificeerde 'internationale coalities' te functioneren. Onder haar taken vallen het behoud van de openbare orde, grenspatrouilles, surveillance activiteiten en strafonderzoeken ter ondersteuning of in plaats van internationale politiemachten. Kenmerkend is het feit dat leden van het EGF niet gecontroleerd worden door de instituties van de landen waarin ze opereren; kantoren en archieven kunnen niet geïnspecteerd worden, communicatie kan niet ingezien worden, agenten en officieren kunnen niet voor de rechter gebracht worden omdat ze alleen verantwoording hoeven af te leggen aan een comité van Buitenlandse Zaken en Defensie ministers van de lidstaten. Met de hiervoor genoemde elementen is de entree van zo'n speler in de Europese en internationale omgeving een belangrijk teken van de richting die gekozen wordt in de sfeer van repressie. Er is een groeiende symbiose tussen de militarisering van de territoria (en de vrijheid van de politie daarin) en het constante werk om noodgevallen en een voortdurende angst te creëren. Op deze manier wordt de spierkracht en oefening van de macht constant goedgepraat voor het volk.

Omdat het in de toenemende grijze mist moeilijk is om te zien.
We leven in een maatschappij waarin het steeds moeilijker is om onze vijanden te onderscheiden. Het is

moeilijker onze woede over de misère tegen de verantwoordelijken te uiten, vanwege de ver ontwikkelde technieken van de macht. Maar dit is niet toevallig. Het leven van een staat is complex en tegenstrijdig. Zelfs als zijn meest gewelddadige uiting, oorlog, zijn vitale lymf is, wil elk kapitalistisch vooruitlopend land zichzelf laten zien aan de zijnen als een hoeder van humaniteit en vrede. De macht heeft dit nodig, deze valse vrede, de sociale vrede, de vrede van de heersende klasse en de rijken. De enige manier om deze vrede te behouden is wanneer het geweigerde deel van deze samenleving, de uitgeslotenen, met elkaar concurreren en oorlog tegen elkaar beginnen. Uitgebuitenen die de uitgebuitenen bevechten, dat is de droom van iedere heerser. In de naam van vrees en zogenaamde veiligheid wordt de militarisering van de samenleving gerechtvaardigd en worden op hetzelfde moment de werkelijke problemen in nevelen gehuld. Er zal geen revolutionair idee bestaan en de hoofden van de uitgebuitenen zullen gebogen blijven als ze zich meer zorgen maken over het overleven van de misère dan erover na te denken zichzelf ervan te bevrijden. Voor de staten is er een ideaal klimaat als er geen verklaringen van oorlog bestaan tegen uitbuiting en macht. In deze reactionaire context maken de extreemrechtse groepen van democratisch Europa pogroms en vallen fascisten bijna dagelijks migranten aan (in Duitsland zijn er in enkele maanden honderden aanvallen met vuur geweest tegen asielzoekerscentra). Ze deinen mee op de golven van wrok tussen de armen en staan de kalmte van de macht toe. Ze nemen meer en meer de karakteristieken van dienaars aan en weten waar ze hun woede op willen richten. In dit reactionaire scenario vindt een muur op de grens legitimering. We gaan in de richting van dezelfde wereld waarin het onderscheid tussen burgers en vreemdelingen, tussen “normaal” en “anders” de weg naar een *lager* geplaveid heeft.

Waarom willen we de grenzen vernietigen, bij de Brenner overgang en overal?

Omdat we een einde willen van de wereld van getto’s, oorlog, uitbuiting, milieucatastrofes en sociale controle. Omdat grenzen een barrière zijn en op hetzelfde moment een herinnering. Een duidelijke boodschap aan allen die *niet gehoorzamen:* tegen die mensen die beschouwd worden als ‘overbodig’ door de logica van staten en multinationals, maar ook tegen die minderheid van rebellen die geen intentie hebben om hun plaats in de gelederen in te nemen. Het prikkeldraad en de soldaten van vandaag zijn voor *hen* bedoeld, maar ze zullen ook voor *ons* zijn. En de OTAN top en de Europese Gendarmerie verklaren dit openlijk.

Vernietig de grenzen kan geen leuze zijn om de terugkeer van Schengen te eisen of een ander beleid in ‘gastvrijheid’ van instituties, en ook niet louter een solidariteitsverklaring richting de vluchtelingen. Het betekent het autonoom voeren van strijd – met diegenen die het erover eens zijn – om de sociale orde te ondermijnen die tot op het bot verrot is. Als elke agent een grens is voor mensen die een goede reden hebben om niet aangehouden te willen worden, dan zijn grenzen ook een manier om de stroom van goederen te controleren en worden mensen gereduceerd tot goederen. En het eerste en meest dringende bericht om naar buiten te brengen zou dit moeten zijn: jullie stalen barrières zullen jullie duur komen te staan. We zullen jullie geen marktvrede geven, noch zullen we de strijd tegen jullie muren staken.

We zijn met weinig en we weten het. Toch willen we een voorstel doen voor een bepaalde manier om vandaag internationalisten te zijn. Honderden mannen en vrouwen bereiken de grenzen na uitputtende reizen, met weinig kennis over de gebieden waar ze doorheen trekken of naartoe gaan; onafhankelijk van hoeveel politie ze zullen tegenkomen op hun pad, of er rivieren zullen zijn die overgestoken moeten worden of hoevelen het er levend vanaf zullen brengen. Toch vertrekken ze, met de koppigheid van wanhoop, en met de koppigheid strijden vele anderen, zelfs met blote handen.

Wij, die elke dag de mogelijkheid hebben te eten, gemotiveerd door een ideaal en niet blind door angst of getroffen door de honger, zijn wij degenen die garanties nodig hebben voordat we deze wereld en haar prikkeldraad aanvallen?

Als we willen dat de grens tussen ons en hen uit elkaar valt, moeten we wegvaren van de gebieden die we kennen en waar we aan gewend zijn.

Vertrek.

We willen een leven bereiken zonder geld en macht, zonder staten of klassen. Tussen ons en dat leven in staan ontelbare muren. De terugkomst van de grenzen is vandaag een van de meest onacceptabele.

Maar wat betekent het, in een tijd waarin woorden alle zin en kracht verloren hebben, om te zeggen dat iets onacceptabel is. Hoe vaak leken dingen al niet onacceptabel en werden ze geaccepteerd? Te proberen de grenzen af te breken is een poging dit niet te accepteren. Het is een praktijk van linguïstische ethiek, een praktijk van vrijheid, een mogelijkheid om een kameraad tegen te komen op een gedeeld pad.

Een chronologie tegen grenzen en militarisme

28 Januari, Saronno. Een aanval met molotovcocktails tegen de kantoren van Rotodyne, ontwerper en bouwer van militair luchtmaterieel, word opgeëist.

16 Februari, Trento. Kameraden blokkeren het treintraject München-Verona voor een korte periode. Er wordt een spandoek over een trein gehangen waarop te lezen staat: “Zij sluiten de grenzen? Laten we alles blokkeren!”

22 Februari, Lecce. De ruiten en een geldautomaat van een postkantoor worden vernield. Er wordt een leus op het gebouw geschilderd: “Vuur voor de deportatiecentra”. De luchtvaart-tak van de Post, Mistral Air, collaboreert met de handel in deportaties.

2 Maart, Trento. Kameraden blokkeren wederom het treintraject München-Verona voor een poos met spandoeken, pamfletten en rookbommen.

11 Maart, Rovereto. Een anonieme hand ontsteekt een vuur op het spoor. De brandweer wordt gedwongen de elektriciteit af te sluiten om het vuur te kunnen blussen. Treinen worden tot en met twee uur vertraagd.

16 Maart, Milaan. De sabotage van vier geldautomaten van de Post wordt opgeëist, er wordt gerefereerd aan de strijd tegen alle grenzen en de collaborateurs ervan.

18 Maart, Cremona. Het gooien van een molotovcocktail tegen het Palazzo Trecchi, een een leus op de muur “Tegen grenzen en de oorlog in Libië, sabotage en desertie, Maroni je bent schijt” worden opgeëist. Maroni, een oorlogszuchtige politicus die verantwoordelijk is voor vele maatregelen tegen de ongewilden, zou de volgende dag een ontmoeting hebben met lokale werkgevers in het aangevallen gebouw.

20 Maart, Madonna Bianca. Op de bouwplaats van Ediltione branden twee bouwmotoren af. Een leus daar dichtbij leest: “EdilTione bouwt gevangenissen. Solidariteit met de gevangenen in Spini, Belluno en Venetië. Nee tegen 41bis. [isolatieregime]”

22 Maart, Milaan. Twee antennes voor mobiel telefoon verkeer worden afgefikt in solidariteit met anarchistische gevangenen.

29 Maart, Cagliari. De deuren van de kantoren van het maritieme bedrijf Tirrenia worden besmeurd met motorolie. Tirennia vervoert soldaten en militaire goederen.

29 Maart, Milaan. Banden en carrosserie van 10 auto’s van ENJOY (autodeelbedrijf van ENI, Italiaans benzine- en energiemultinational) gesloopt en opgeëist: “Sabotage ENI, sabotage war.”

31 Maart, Bologna. Blokkade voor de militaire barak Mameli met rookbommen en een spandoek waarop staat “Degenen die oorlog maken moeten niet in vrede gelaten worden! Laten we de oorlogsmachinerie breken!”

2 April, Modena. Brandende barricades voor het Questera (hoofdbureau van politie) met gespoten leuzen op de grond tegen grenzen en fascisten.

3 April, Brenner. Demonstratie tegen het herstel van de grens tussen Oostenrijk en Italië. Zo’n 1000 mensen doen mee, gevechten met de smeris (zowel Italiaanse als Oostenrijkse).

5 April Brindisi. Onbekende personen breken in in de villa op het platteland van Angelo Antelmi, baas van het militaire bedrijf *Teconmessapia*. De aanvallers stelen een aantal radiatoren en zetten vervolgens de fik in de villa, die volledig afbrandt door de vlammen.

15 April, Trento/Rovereto. In twee gasstations van ENI worden tientallen slangen doorgesneden en een geldautomaat gesloopt. Er worden leuzen geschilderd zoals “Nee tegen oorlog en grenzen” en “Eni verdient geld aan oorlog.”

7 Mei, Brenner. Honderden kameraden uit verschillende landen lopen gezamenlijk achter een spandoek waar op staat “Vernietig grenzen” en vechten met de vele smerissen die aanwezig zijn om de nieuwe Brenner grenscontrole te beschermen. Het lokale treinstation wordt bezet door demonstranten, later wordt de snelweg in de buurt geblokkeerd. De politie gebruikt waterkanonnen om de blokkade te breken. Twee smerissen raken gewond en een smeriswagen wordt afgebrand. Vele kameraden raken gewond, bont en blauw, zes kameraden worden opgepakt en naar de gevangenis gestuurd. Na een vlug proces waarin ze tot aan 1 jaar werden veroordeeld, werden ze toch vrijgelaten.

Het conflict bij Hambacher Forst heeft zich elke dag geïntensiveerd sinds het begin van dit jaar.

Januari 2016 - Duitsland

[Noot van de vertalers: Sinds de publicatie van deze tekst is er veel gebeurd in Hambacher Forst. Door het slijm van de media en het internet zijn we geïnformeerd dat delen van de bezette kampen doorzocht en ontruimd zijn. We hebben ook begrepen dat eind april 50 van de hoofd-energieleidingen naar de koolmijnen in brand gestoken zijn, wat een onderbreking van drie dagen teweegbracht. In de weken daarvoor werd een mast in het gebied doorgezaagd en vonden verschillende conflicten met beveiliging, bezetting in het bos en interventies bij de ontmoeting van RWE plaats. Voor zover we weten zijn alle gevangen op het moment vrij.]

Vele individuen die een veelvoud van diverse tactieken omarmen zijn hard aan het werk geweest om anarchistisch onheil aan de mijn toe brengen.

Enige elementen van praktische weigering van de bezetters van het bos omvatten:

* Het continu barricaderen van de wegen die gebruikt worden door beveiliging en bouwvoertuigen en structurele schade aan de bruggen die ze gebruiken met vuur en pikhouwelen.

* Tree-Spiking en het plaatsen van "potentiële zelfgebouwde explosieven" in bedreigde gebieden van het bos, alsmede meer en meer barricades, platvormen en boomverdedigingen dieper in het bos.

* Het bijna dagelijks in brand steken van technologische apparatuur van RWE zoals pompstations, radiomasten en elektrische transformators.

* Sabotage van de kooltransport infrastructuur, zoals het veroorzaken van kortsluiting van de stroomkabels die boven het treinspoor lopen en het verbranden van elektrische elementen langs het spoor.

* Talrijke aanvallen met stenen, katapulten, vuurwerk en molotovcocktails tegen de beveiliging van de mijn, door gebruik van hinderlagen en ook directe confrontaties bij de checkpoints. Vele van deze daden zijn uitgevoerd uit wraak voor de poging tot moord, verwonding en daarop volgende gevangenneming van een kameraad op 21 januari.

Uiteraard is dit niet onopgemerkt gebleven door de smeris, die het gebied rondom de mijn openlijk als wet-

teloos gebied heeft erkend. De bewaking van het gebied is al voor meer dan een week toegenomen met helikopters die bijna dagelijks over het gebied hangen en groepen van ME in het bos. Ze doen ook vele pogingen om ID-controles uit te voeren op mensen die via het treinstation naar het bos komen.

Het is vanzelfsprekend dat we niet geïntimideerd zullen worden door de aanwezigheid van enkele smerisbusjes die angstig rond het bos rijden. Elke keer wordt de helikopter begroet met vuurwerk en een smerisauto die zich iets te diep in de autonome zone waagde werd kapotgemaakt, net zoals het voertuig dat gestuurd werd om het op te halen.

Dag en nacht liggen we in het bos, kijkend, wachtend, gereed om elk moment aan te vallen, en mochten jullie iemand van ons opsluiten of aanvallen zullen er, zoals jullie maar al te best weten, consequenties zijn, hier in Duitsland, en waar dan ook ter wereld waar de RWE zijn zieke tentakels spreidt.

Het is nu belangrijk om duidelijk te maken dat RWE uiteraard niet alleen maar verantwoordelijk is voor bruinkoolwinning en ontbossing in het Rheinland in Duitsland; RWE, zijn dochterondernemingen en medeplichtigen zijn overal te vinden. Hun projecten, kantoren, auto's, hun machinerie, onze doelwitten, zijn overal te vinden.

Zij zijn verantwoordelijk voor het exploiteren van koolwinningoperaties wereldwijd, zoals de samenwerking met Hrvatska Elektroprivreda in de Plomin kolencentrale in Kroatië, de kool- en gasgestookte Mátra energiecentrale in Hongarije, waar RWE de op een na grootste concurrent op de nationale elektriciteitsmarkt is, met aandelen in de ELMŐ/ÉMÁSZGroup, FİGÁZ en TIGÁZ. Ze proberen ook hun ontwikkeling in de koolindustrie uit te breiden in de Azië-Pacific regio met geopende kantoren in Singapore en operaties vanuit hun kantoren op de 22ste verdieping van de Plaza Office Tower in Jakarta, Indonesië.

RWE verdient ook een fortuin met zijn rol in de toegenomen ontwikkeling van de atoomdreiging, met het onderhouden van verschillende kernenergiecentrales verspreid over de wereld, met de samenwerking met de Technical Association of Large Power Plant Operators en VGB Power Tech.

En wat zou RWE zijn zonder zijn bijdrages aan de industrie van hydrofracturering en de bouw van gasgestookte energiecentrales zoals de CCGT energiecentrale in Denizli, Turkije, met de hulp aan Turcas Petrol en Metka, of toegenomen olie- en gaswinning in Polen onder de vlag van RWE Oost wiens kantoren gevestigd zijn aan Limuzská 12/3135, 100 98 Praag 10, Strasnice, Tsjechië.

RWE Innogy, het dochterbedrijf dat medeplichtig is aan de farce van het greenwashing industrialisme, schept op over "vernieuwbare" en "duurzame" energieoperaties. Met deze benadering voedt RWE de onverzadigbare honger van de industriële Leviathan en voldoet tegelijkertijd aan de gefabriceerde behoeften van de "goedaardige" en "bewuste" consumenten zodat ook zij hun hele leven mogen doorbrengen in de gloed van kunstmatig licht, met dode ogen levenloos starend naar beeldschermen terwijl ze pogen zich te distantiëren van de rauwe realiteiten van de gemechaniseerde en systematische overheersing waar ze afhankelijk van zijn en aan bijdragen, terwijl ze zich tegelijkertijd opofferen aan het altaar van de "groene economie".

Met biomassa-energiecentrales, zon, wind en hydro bedrijven – allemaal zeer afhankelijk van dezelfde ecocidale methodes die gebruikt worden in hun productie, werking en onderhoud, zoals de extractie van zeldzame mineralen voor circuits en andere geavanceerde technologieën, en de verbranding van immense hoeveelheden fossiele brandstoffen om ze draaiende te houden en volledig geïntegreerd in het elektriciteitsnet – in België, Nederland, Frankrijk, het Verenigd Koninkrijk, Italië, Spanje, Portugal, Polen en de VS, en vele andere landen (die handig op hun website opgesomd worden, samen met de locaties van hun kantoren enzovoort).

RWE werkt ook met samen met Siemens om virtuele energiecentrales te bouwen... "Wat is een virtuele energiecentrale," vraag je?

Volgens de website van RWE is "een virtuele energiecentrale een koppeling van kleine, verspreide energiecentrales, zoals windmolenparken, WKK-installaties, fotovoltaïsche systemen, kleine waterkrachtcentrales en biogas-installaties, maar ook van belastingen die uitgeschakeld kunnen worden, om een geïntegreerd netwerk te vormen. De centrales worden aangestuurd vanuit een centrale controlekamer."

Hiermee proberen Siemens en RWE een onderling gekoppelde, makkelijk controleerbare en gedigitaliseerd elektriciteitsnet te creëren zodat het functioneren van het kapitalisme en de soepele stroom van winst en producten eenvoudig beheerd kan worden door een kliek van technocraten, ingeplugd, opgesloten, werkend richting de totale controle en vernietiging van de natuurlijke omgeving waar al het leven van afhankelijk is.

In de woorden van Siemens marionet Thomas Zimmermann: "Met dit technologisch toonaangevende systeem zal RWE goed uitgerust zijn om de uitdagingen van een steeds meer gedigitaliseerde energiewereld aan te gaan."

RWE doet ook grote bijdrages aan de naderende technologische singulariteit die gericht is op het omvatten van alle aspecten van leven onder een verstikkende, geautomatiseerde, kunstmatige werkelijkheid. Met de hulp van zijn onderzoeksproject "E-DeMa", werken ze aan projecten als "intelligente huizen" en "slimme meters", zodat elke individuele/familiare consumenteneenheid compleet geïntegreerd is in de geautomatiseerde kapitalistische industriemachine.

Altijd aangesloten kan men zijn “smart” phone gebruiken om zijn niveaus van elektriciteitsverbuik te beheren, verwarming en lichten aan- en uitzetten terwijl men zich laat uitbuiten in een of andere gedachteloze baan, tegelijkertijd afspraken boeken en “emoticons” sturen naar zogenaamde “vrienden” op facebook, de nieuwste geautomatiseerde stofzuiger commanderen om het gevangenis-thuis steriel te houden, en dat allemaal vanuit het comfort van je plaats van werk-gevangenis, werkend voor digitaal geld om uit te geven aan geestdodende drugs en gezondheidszorg en de nieuwste afleiding, allemaal veilig gehouden onder toezicht van talloze corporaties die hand in hand werken om te bespieden en elk aspect van het leven te verzamelen en in databases te stoppen… dit allemaal voor jouw veiligheid, allemaal in de naam van comfort en gebruiksgemak.

Uiteraard is deze dystopische visie van de toekomst aangeboden door RWE en de nerds van het techno-industriële systeem enkel beschikbaar voor degenen die staan te popelen om te voldoen en toe te geven aan de wil van een ander, en degenen die bevoordeeld genoeg zijn dat de toenemende ontwikkeling van deze technologisch aangedreven samenleving ze niet al in de gevangenis of een of ander verweg massagraf heeft doen belanden.

We eindigen deze tekst met een oproep aan alle cellen en chaotische individualiteiten die neigen naar een internationaal anarchistisch offensief tegen macht, voor de directe aanval tegen RWE, zijn dochterondernemingen, zijn partners zoals Siemens en VGB Power Tech en zijn projecten.

Onze doelwitten zijn overal. Mogelijkheden doen zich overal voor.

Van dure, geïsoleerde en onverdedigbare delen van infrastructuur aan de randen van de gevangenis-steden, zoals stroomkabels, onderstations, transformatoren, wind/zonne/hydro-parken enzovoort, welke indien vernietigd allemaal een groot domino-effect hebben, tot de dicht op elkaar gepakte clusters van doelwitten in steden, zoals kantoren en groepen van geparkeerde auto’s, CCTV bewakingscamera’s; de straten staan vol met telecommasten en elektrische kasten vol met glasvezelkabels die erom vragen gesaboteerd te worden, de greep van burgerlijke normaliteit een tijd lang verbrijzelend, wellicht lang genoeg om sommigen te doen wegkijken van hun gloeiende beeldschermen en het vuur van chaotische anarchie op de straten te zien. Met een klein beetje onderzoek kan men de woningen van de technocraten vinden en hun dagelijkse leven kan elk moment onderbroken worden, hun opzichtige auto’s kunnen brand vatten op hun opritten, ramen kunnen ‘s nachts verbrijzeld worden.

Met makkelijk reproduceerbare en simpele methodes uiteengezet in de talrijke communiqués van anarchistische actiecellen, zoals het plaatsen van een enkel aanmaakblokje, de rigoureuze toepassing van betonscharen, breekijzers, stenen, hamers en molotovcocktails, zijn onze doelwitten makkelijk te vernietigen.

Onze doelwitten zijn overal. Onze instrumenten zijn er veel en de machines van controle kunnen niet overal tegelijkertijd zijn.

Solidariteit met de gevangene krijger Fledermaus.

Voor internationale coördinatie en strijdlustige anarchie!

Vertalingen zijn welkom

-enkele anarchisten

De slachtpartij en haar wereld

Maart 2016 - België

"Taal onthult. Het gebeurt dat men de waarheid wil verdoezelen achter een woordenstroom. Maar taal liegt niet. Het gebeurt dat men de waarheid wil zeggen. Maar taal is meer waar dan degene die hem spreekt. Tegen de waarheid van taal bestaat geen remedie… Filologen en dichters kennen de aard van taal. Maar ze kunnen niet verhinderen dat taal de waarheid zegt."
Victor Klemperer

Het is al vaak gezegd dat het eerste slachtoffer van oorlog de betekenis van woorden is. In oorlogstijd wordt elk woord propaganda, achter ieder woord gaat een specifieke oproep en een beoogd effect schuil, elke zogezegde redenering probeert het kritisch denkvermogen van de mens uit te schakelen. Maar zoals de Duitse filosoof zei die zich vanaf 1933 toelegde op het bestuderen van de nazi-nieuwspraak: taal liegt niet, ze drukt een waarheid uit, ze drukt in al haar manipulatie, elke vervorming, elke instrumentalisering, de werkelijke essentie van overheersing uit.

Vandaag, twee dagen na de jihadistische aanslagen in Brussel, wordt er gesproken van een "slachting". Terecht, zonder twijfel, maar deze kwalificatie verliest haar betekenis wanneer een andere slachting niet als "slachting" wordt benoemd. Toen het Assad-regime vaten met zenuwgas op de buitenwijken van Ghouta gooide, hebben we de verschillende meningsfabrieken van dienst niet het woord "slachting" weten gebruiken om de industriële slachting van bijna tweeduizend mensen te beschrijven. Wanneer de Islamitische Staat tegenstanders onthoofdt, wordt er gesproken van "gruwelijke executies" – wat deze daden gepleegd door een staat in naam van zijn waarden zonder enige twijfel zijn – terwijl de drone-aanvallen in Pakistan, Jemen, Somalië, Afghanistan en elders, die sinds 2006 al meer dan zesduizend mensen gedood hebben, de omschrijving "chirurgische precisieaanvallen" meekrijgen. Wanneer honderden mensen omkomen bij een brand in een kledingfabriek in Bangladesh, die kleding produceert van merken die wereldwijd verkocht worden, is er sprake van een "tragedie", om het publiek te doen geloven dat het om een ongeluk gaat en niet om een voor de hand liggende consequentie van de kapitalistische productiewijze, terwijl de bombardementen op Koerdische steden en dorpen door de Turkse staat, een bondgenoot van de Europese Unie en een NAVO-lid, "operaties om de orde te handhaven" zijn. De gebruikte woorden en de betekenissen die eraan toegeschreven worden, verraden een wereldbeeld.

Het bloed dat jihadisten in de Brusselse metro en in de vertrekhal van de luchthaven hebben vergoten herinnert ons aan de grimmigheid van de jihadisten tegen degenen die met kreten van vrijheid en waardigheid in de afgelopen jaren in opstand zijn gekomen, in Syrië en elders. Het herinnert ons aan de revolutionairen die door jihadisten werden ontvoerd, gevangen gezet, gemarteld

en vermoord in gebieden die zij controleren. Het herinnert ons aan het gruwelijke en bloederige regime dat zij aan zovele mensen, in Syrië en elders, willen opleggen. Het herinnert ons eraan hoe op het kadaver van een bevrijdende opstand, de reactie die komt altijd extreem en meedogenloos is. Het bevestigt hoe moeilijk het in de komende tijd zal zijn om te spreken over en te vechten voor vrijheid, om de vijanden van de vrijheid duidelijk te onderscheiden (elke staat, elke autoriteit, elke chef) zonder je pijlen te sparen voor welke kant dan ook.

Zoals vanaf nu iedereen kan begrijpen, zal geen enkele antiterroristische maatregel, geen enkel militair bataljon in de straten van de steden, geen enkel cameratoezicht-netwerk, kunnen voorkomen dat degenen die een maximum aan mensen willen doden en zelfs het leven laten, kunnen toeslaan en slachtingen veroorzaken. De staat kan geen einde maken aan de oorlog die, ondanks de schijn van 'vreedzame' staten, deel uitmaakt van zijn bestaansreden, die zijn bestaansreden is. Enkel zij die elke oorlog weigeren kunnen de oorlog echt beëindigen. En iedere oorlog weigeren is alleen mogelijk door elke autoriteit te verwerpen die zich – dat is haar aard – *wil opleggen* (dat wil zeggen: oorlog voert). Om een concreet voorbeeld te geven, er wordt veel gesproken over de "steun" die de jihadisten in de volkswijken van Brussel zouden genieten. Als dat waar zou zijn, als mensen in de wijken weten wie de heilige oorlog predikt, als iemand informatie heeft over de voorbereiding van een bloedbad in de straten van de stad waar hij woont, als ze weten wie jongeren rekruteert die een makkelijke prooi zijn voor de reactionaire ideologie van het jihadisme, zouden ze dan naar de politie moeten stappen in de hoop dat de staat orde op zake stelt? Dezelfde staat die duizenden vluchtelingen doet verdrinken, die betrokken is bij bombardementen in verschillende gebieden van de planeet, die opsluit en martelt om zijn orde te doen regeren, die, net zoals dictaturen zoals die van Assad, zelf jihadistische bewegingen manoeuvreert (denk aan de man die reizen, paspoorten en contacten regelde voor tientallen jongeren die naar Syrië trokken en ... een infiltrant van de federale politie was)? Nee. *Zij moeten zelf handelen*. Zij weten waarschijnlijk beter dan wie ook waar en hoe er korte metten mee te maken. Als de staat geen schapen van ons had gemaakt, afhankelijk en hulpeloos tot op het punt dat we onszelf nauwelijks nog kunnen verdedigen, waren we zonder twijfel met meer geweest om een einde te maken aan de activiteiten van een jihadistische stroming in de buurten waar we wonen.

Maar deze redenering geldt ook voor alle anderen die oorlog prediken en het kapitalistische kannibalisme verdedigen. *Op het kadaver van de strijd voor de vrijheid* bloeit de verderzetting van de overheersing. Hoe kan je vredig leven op twee straten van een onderzoeker die nieuwe wapens ontwikkelt? Hoe kan je zonder iets te doen een staatsman tolereren die het beleid van "push backs" implementeert, nog zo'n uitdrukking om niet "massale en opzettelijke verdrinking" te zeggen? Hoe niet op het gezicht slaan van iemand die over "vrijheid" praat als hij de uitbuiting van miljarden bedoelt? Bij elke stap die we achteruit zetten – elke, zonder uitzondering – slokt de reactie alsmaar meer ruimte op voor de strijd voor emancipatie, vrijheid en het einde van de uitbuiting.

Men zal zeggen dat het tijd is om "te praten over religie". Goed, maar niet alleen omdat de daders van het bloedbad in Brussel werden gedreven door hun religieuze overtuigingen. We zullen erover praten omdat het net het jihadisme (religieuze autoriteit) is dat samen met het Assad-regime (seculiere autoriteit) de revolutie in Syrië heeft afgeslacht. We zullen erover, maar niet alleen over de islamitische versie, maar ook in de wetenschappelijke en staatsversie van religie. De massamoorden begaan in de naam van Allah zijn even smerig als de massamoorden gepleegd in naam van Wetenschap, Vooruitgang en Geld. We bekritiseren religies, alle religies, omdat ze hun autoriteit aan de individuen willen opleggen, omdat ze de ontkenning van de vrijheid zijn. De apocalyptische visie van de aanhangers van de Islamitische Staat is niet zonder eraan te herinneren dat staten al lange tijd apocalyptische instrumenten (atoombommen, kerncentrales) bezitten om hun heerschappij te verzekeren.

De huidige situatie is niet zonder voorga in de geschiedenis, in ieder geval voor wat betreft de ruimte waarbinnen revolutionairen en anarchisten kunnen bewegen. Waar de begindagen van de Eerste Wereldoorlog alle internationalistische hoop de kop indrukten, luidde de vernietiging van de sociale revolutie in Spanje in 1936 donkere jaren in die de revolutionairen decimeerden en verscheurden. En toen het "einde van de vijandelijkheden" in de jaren '80 werd uitgeroepen door voormalige protagonisten van de gewapende strijd in Italië, werd de ruimte voor subversie die door zoveel jaren van strijd en gevechten was geopend, weer gesloten. En wat te zeggen van de actie van de revolutionairen in de talloze oorlogen die overal ter wereld landen hebben verscheurd? De ruimte voor de anti-autoritaire subversie krimpt vandaag aanzienlijk en we komen in sommige contreien dicht bij hun complete verdwijning.

Deze trend is tweeledig: het maakt subversieve actie bijzonder ingewikkeld door de repressieve bezetting van de ruimte door de staat en lijkt langs de andere kant deze actie onbegrijpelijk te maken in de ogen van anderen. De totale walging zou ons ertoe kunnen aansporen weg te vluchten in een donker bos en te hopen dat we *buiten* dit alles kunnen blijven en dat het rode bloed het groene gebladerte niet komt bevlekken. Als zo'n bos bestaat, is het ook van daaruit dat de aanvallen tegen de wereld van autoriteit zouden kunnen vertrekken. Bewust zijn van onze bijna verdwijning van het spelbord betekent niet noodzakelijk dat we het ook moeten verlaten. Het kan een startpunt zijn om, opnieuw, de ontmoetingspunten te vermenigvuldigen tussen deserteurs van de oorlog van de machtigen. Het tij keren zal zeer moeilijk zijn, maar dat wil niet zeggen dat we niet op zijn minst kunnen proberen om ons als revolutionairen en an-

archisten de middelen en mogelijkheden te verschaffen om ons te verdedigen en aan te vallen, en om opnieuw manieren te vinden om de staatspropaganda (democratisch, islamitisch of anders) die de geesten en gevoeligheden verblindt te doorbreken. Een dergelijke poging tot opleving van een strijdbaar anarchisme vereist een flinke dosis moed en durf, een niet-onderhandelbare ethiek, theoretische helderheid over de voorwaarden van de revolutionaire confrontatie. En ze kan niet worden beperkt tot de staatsgrenzen, net zoals ze alle reeds bestaande loopgraven moet weigeren, die vandaag de dag zonder uitzondering allemaal ranzig zijn.

De kritiek aanscherpen tegen de staat, tegen alle staten (zowel democratieën als kalifaten), alle autoriteiten, dát is wat ons te doen staat. En dat in steeds ongunstiger omstandigheden, waar het perspectief van de sociale revolutie in de marge geduwd wordt. Maar het is ook hoog tijd om diepgaande discussies over dit revolutionair perspectief te voeren, en over de revolutionairen die geacht worden het te verdedigen. Het is in het bijzonder aan de anarchisten om de nieuwe voorwaarden van de anti-autoritaire strijd te analyseren, en kennis te nemen van het feit dat de staat het niet zal nalaten om elke dissidente stem en daad die zich tegen hem verzet te elimineren. We moeten ons de vraag stellen over de methoden van de interventie en strijdprojecten die we in de afgelopen jaren hebben ontwikkeld, nadenken over hoe ons in een strijdperspectief te plaatsen dat wordt geprojecteerd in de komende jaren. Weigeren deel uit te maken van de autoritaire kampen kan alleen maar de eerste stap zijn.

anarchisten

24 maart 2016

Een snelle blik op de huidige sociale situatie in Brussel

April 2016 - België

Sinds een jaar, met een gevoelige versnelling na de jihadistische aanslagen in Parijs in november 2015, breidt de Belgische staat zijn repressief arsenaal uit. In de eerste maanden van 2016 was de druk op de arme wijken in Brussel (die afgeschilderd werden als "jihadi-haarden", "criminele nesten" en "administratieve chaos") erg groot: mediapropaganda, versterkte aanwezigheid van de politie, ondertussen permanente aanwezigheid van militairen, het neerstrijken van de hele journalistieke fauna en de onophoudelijke aankondigingen van nieuwe plannen om "te strijden tegen terrorisme, radicalisme en criminaliteit".

Het moet benadrukt worden dat de meerderheid van de maatregelen en plannen die aangekondigd werden door de staat direct de arme wijken van Brussel en de overlevingsmiddelen van armen en uitgeslotenen viseren. Het gaat bijvoorbeeld over een versterking van de administratieve controle op woonplaatsen (om te weten wie exact waar woont), een vermenigvuldiging van huiszoekingen die bijna altijd gepaard gaan met een tijdelijke bezetting van verschillende straten in een wijk, de oprichting van speciale politiecellen om "de trafiek en het zwartwerk" aan te pakken. Op juridisch niveau houdt het parlement niet op nieuwe wetten goed te keuren zoals de verlenging van de gerechtelijke aanhouding tot 72 uur, de versoepeling van de procedures voor huiszoekingsmandaten, de creatie van een gecentraliseerde databank inzake radicalisme, de oprichting van speciale secties in de gevangenissen voor mensen die geficheerd staan als "terroristen" en de uitbreiding van de mogelijkheden om bijzondere opsporingsmethodes te gebruiken (schaduwen, microfoons, camera's, inbraak in computers, telefoontap,...). En op vlak van repressieve infrastructuur zijn er miljoenen euro's richting inlichtingendiensten en anti-terrorismesecties gegaan, wordt een platform opgericht dat alle bewakingscamera's integreert (eerst de openbare camera's van de politie, het openbaar vervoer, de officiële gebouwen; vervolgens mogelijks ook de privé-camera's), werden alle autosnelwegen uitgerust met camera's voor nummerplaatherkenning,...

Na de jihadistische aanslagen van 22 maart 2016 werd de militaire aanwezigheid nog verhoogd in de Brusselse straten. Metrostation werden drie weken langs gesloten. Alle betogingen werden ofwel afgelast door de organisatoren ofwel verboden.

Nochtans, beetje bij beetje, en dat ondanks een deel van de bevolking die de militarisering van Brussel lijkt te aanvaarden, zagen we mensen in de wijken journalisten, politiepatrouilles en militairen op post zien aanvallen. Een week na de aanslagen, trof een brandaanval twee voertuigen (één van een Europees parlementslid en één

van een medewerker van de NAVO) aan de voet van de gevangenismuur van Sint-Gillis. De aanval werd opgeeist in solidariteit met de anarchisten Monica en Francisco en tegen de militarisering van Brussel.

Twee weken na de aanslagen, nadat een fascistische groepje had aangekondigd “Molenbeek te komen opkuisen”, kwamen honderden mensen op straat in Molenbeek. Alle toegangen tot het grondgebied van de gemeente werden afgesloten door massaal aanwezige politie. Er was wat twijfel onder de mensen, maar de politie werd verschillende keren en op verschillende keren aangevallen. Ook de militairen die het politiekantoor van Molenbeek bewaakten, werden bekogeld met stenen.

Ondertussen verschenen in de wijken anarchistische affiches die zich zowel tegen de Belgische als de Islamistische staat keren. Een oproep tot een bijeenkomst op 9 april wordt verspreid doorheen een redelijk consequente verspreiding van pamfletten en affiches in de wijken: “*De slachtingen begaan in naam van Allah zijn onuitstaanbaar, net zoals de slachtingen begaan in naam van alle religies, werkelijk allemaal, dat zijn, of ze nu Geld en Economie, Natie en Staat, Wetenschap en Vooruitgang noemen. Het enige dat ze aan te bieden hebben zijn flauwe levens van onderwerping. Het is hoog tijd om terug goesting te krijgen in het leven. Het is hoog tijd om alles wat een autoriteit aan individuen wil opleggen aan te vallen voordat we volledig omsingeld en opgesloten zitten. Het is hoog tijd om een weg te begaan die ze niet kunnen recupereren, zonder baas noch politieker, waar ieder vooruitstapt doorheen zelforganisatie en directe actie, naar het onbekende van een leven dat de moeite waard is om geleefd te worden. In naam van het enige dat je definitief kwijt kan raken: de vrijheid!*” Die dag werd de hele zone afgesloten door de flikken. Ze verhinderden elke mogelijkheid tot het begin van een betoging. Een twintigtal kameraden werden onmiddellijk opgepakt en druppelsgewijs vrijgelaten in de loop van de nacht. De politie maakt van de gelegenheid gebruik om nog maar eens binnen te vallen in de Passage, het strijdlokaal tegen de maxi-gevangenis (dat is dan de derde keer).

En de strijd tegen de maxi-gevangenis? Wel, na maanden van stilte heeft het bedrijvenconsortium een nieuwe procedure aangespannen om de nodige toelatingen te bekomen. Meer dan ooit maakt dit project van een maxi-gevangenis deel uit van een breed offensief van de macht tegen de ongewensten in Brussel, een offensief dat nu duidelijk in een hogere versnelling gaat. Zoals je in nummer 15 van Ricochets, het bulletin tegen de maxi-gevangenis, kan lezen: “*Het is daarom dat we nog een inspanning moeten doen in de strijd tegen de maxi-gevangenis. Om hen met kracht uit hun lood te slaan. Om hen een uitdagende kreet toe te schreeuwen: we zullen blijven vechten, doorheen conflict en directe actie, voor de vrijheid. Nog een inspanning, opdat we doorheen deze strijd de bases kunnen leggen voor de komende gevechten, hardere, ruwere, scherpere gevechten. Nog een inspanning opdat ze, waarom ook niet, definitief zouden afzien van ons deze maxi-gevangenis op te leggen, een maxi-gevangenis die als ze gebouwd zou worden een vreselijke schaduw op onze levens zou werpen. Nog een inspanning om trots en luidop alle directe acties die al plaatsgevonden hebben in de vier uithoeken van België, op de industrieterreinen waar bedrijven aangepakt werden en in de straten van Brussel tegen de ordehandhavers, te verdedigen, te verdedigen als deel van een verbeten strijd voor vrijheid.*
En waar moet die inspanning vandaan komen? Van ieder van ons, van elk gerevolteerd hart in de wijken, van elkeen die gevochten heeft tegen de bouw van de maxi-gevangenis. Het is van daaruit, van degenen die verpletterd worden door de staat maar daarom nog niet berusten, dat deze inspanning, dit signaal voor een breder, revolutionairder, stoutmoediger gevecht moet komen. Nog een inspanning, dawa overal. *Een inspanning om het vuur aan het kruit te leggen dat zich opstapelt in de Brusselse straten. En dan zullen we de meest sublieme van alle uitdagingen in het gezicht van de militairen, de flikken, de politiekers, de rechters, de journalisten, de rijken, de eurocraten smijten: de uitdaging van het gevecht voor vrijheid.*”

Over het komende proces tegen anarchisten en anti-autoritairen

April 2016 - België

Als vechten voor vrijheid een misdaad is zou onschuld werkelijk het ergste zijn dat je kan overkomen.

Eind 2008, in volle periode van verspreide vijandelijkheden ontketend door de revolte in Griekenland nadat Alexis er door de politie vermoord werd, opent het Federaal Parket een onderzoek naar anarchisten en anti-autoritairen in België. In 2010, op basis van een lijst acties die de politie toeschrijft aan de "anarchistische beweging" en terwijl de strijd tegen de bouw van een nieuw gesloten centrum in Steenokkerzeel zich een weg baant, wordt een onderzoeksrechter, Isabelle Panou, aangesteld. Het onderzoek valt vanaf dan onder anti-terrorisme. In mei en vervolgens in september 2013 vinden een tiental huiszoekingen plaats in het kader van dit onderzoek, ondermeer in de anarchistische bibliotheek Acrata in Brussel. Het is pas dan dat voor het eerst iets vernomen wordt over het lopende anti-terroristische onderzoek. Uit het dossier zal blijken dat niet alleen de gerechtelijke Federale politie erbij betrokken is, maar ook de Staatsveiligheid, de Militaire Inlichtingendienst en verschillende anti-terroristische diensten van andere Europese landen. In 2014 wordt het dossier afgesloten, twaalf anarchisten en anti-autoritairen worden vandaag doorverwezen naar de Raadkamer.

Na een sessie om de bijzondere opsporingsmethodes die gebruikt worden in het kader van dit onderzoek te legaliseren (schaduwen, telefoontap, plaatsing van microfoons in een huis, stiekeme huisdoorzoekingen, pogingen tot infiltratie, plaatsing van videobewaking voor huizen en in een huis) in oktober 2015, werd het dossier nu dus doorgestuurd naar de Raadkamer. De zitting van die Raadkamer zal plaatsvinden op 10 mei 2016; daar zal dan beslist worden of er een proces volgt en met welke aanklachten.

Het Federaal Parket heeft uit haar jarenlange onderzoek niet minder dan 29 aanklachten geperst. Negen kameraden worden beschuldigd van lidmaatschap van een terroristische organisatie en deelname aan terroristische activiteiten voor langere of kortere periodes. Drie onder hen worden beschuldigd er de "leiders" van te zijn. Drie andere mensen die in de nasleep van een aanval tegen het politiekantoor in de Marollen aangehouden werden, worden op hun beurt beschuldigd van één dag lidmaatschap van deze terroristische groep, naast de andere aanklachten inzake deze aanval. Dat algemene schema wordt aangevuld met meer specifieke beschuldigingen zoals deelname aan een wilde betoging voor het gesloten centrum 127bis in Steenokkerzeel (omgevormd tot "poging tot vrijwillige brandstichting" door het Parket), voorbereiding en deelname aan een aanval tegen het politiecommissariaat in de Marollen (door het Parket gekwalificeerd als "terroristisch misdrijf"), slagen en

verwondingen aan agenten, blokkeren van de openbare weg, verschillende beschadigingen, winkeldiefstallen, brandstichting tegen wagens van cipiers op de parking van de gevangenis van Ittre, aanzetting tot terroristische misdrijven,… Deze specifieke aanklachten viseren telkens bepaalde kameraden, niet iedereen wordt dus van dezelfde zaken beschuldigd.

Als een rode draad doorheen het onderzoek dat jarenlang aangesleept heeft en niet minder dan 32 kartons papier geproduceerd heeft, gaat het Federaal Parket uit van het bestaan van een anarchistische “terroristische groep” die actief zou zijn in het Brusselse en waarvan de beklaagden de activiteiten zouden “bevorderd” hebben of eraan “deelgenomen” hebben. In het dossier vinden we bijvoorbeeld een lange lijst terug van een 150-tal aanvallen, waarvan een groot deel brandstichtingen, tegen structuren van de overheersing: commissariaten, rechtbanken, banken, bedrijven die geld verdienen met opsluiting, werven, wagens van diplomaten, NAVO-medewerkers en eurocraten, GSM-masten,… die plaatsgevonden hebben in Brussel en de nabije omgeving in de jaren 2008 tot 2013.

De uitvinding van een terroristische groep die verantwoordelijk zou zijn voor al deze feiten (al was het maar door ze “mogelijk gemaakt te hebben”) laat het Parket acrobatische sprongen toe: een bibliotheek wordt een rekruteringsplek, discussies worden clandestiene vergaderingen, talloze pamfletten en kranten worden handleidingen voor stadsguerrilla, bijeenkomsten en betogingen worden oproepen tot terroristische misdrijven, affiniteiten tussen mensen in strijd en de zelforganisatie die daaruit kan voortvloeien worden een “gestructureerde terroristische groep”. Dit is natuurlijk een onhandige poging van de staat om de anti-autoritaire en revolutionaire subversie te reduceren tot het werk van één enkele “gestructureerde groep”. Door een handvol anarchisten die storen achter de tralies te proberen krijgen, wil de Staat de ongehoorzame proberen ontmoedigen over te gaan tot directe actie tegen wat ons onderdrukt en uitbuit, en een absolute stilte op te leggen aan de verlangens, mogelijkheden, gedachten en kritieken die het gevecht aangaan met deze autoritaire wereld.

Hetgeen ze voor de rechtbank willen slepen is dus een hele mozaïek aan strijden, revoltes, directe acties, revolutionaire verbeeldingen en agitatie die al sinds jarenlang proberen de overheersing aan te vallen. In die zin gaat het eventuele proces niet alleen maar de beschuldigden aan, maar evenzeer elk individu, elke anarchist, elke revolutionaire, elke rebel, elke ongehoorzame die niet de handen in de schoot wil leggen tegenover uitbuiting en onderdrukking. Wat geviseerd wordt, is de zoektocht naar autonomie in actie, zelforganisatie in strijd, directe actie in al haar verscheidenheid, de keuze om anarchistische ideeën te verdedigen en te verspreiden en samen met anderen deel te nemen aan zelfgeorganiseerde en autonome gevechten. En tot slot wil de staat zonder twijfel een slag toedienen aan een strijdbare benadering van het anarchisme die vertrekt vanuit het individu, affiniteit en informaliteit.

Het zou vreemd zijn om de repressie die vandaag een handvol anarchisten en anti-autoritairen treft los te zien van het geheel aan repressie die (vaak preventief) alle kritiek op de bestaande orde en revolte ertegen probeert de kop in te drukken. De statelijke repressie schakelt in deze dagen op het ritme van “terroristische dreigingen”, vluchtelingencrisis, strijd tegen criminaliteit en erg reële oorlogen in een hogere versnelling. We leven een periode waarin veranderingen en herstructureringen alsmaar sneller de terreinen van de sociale conflictualiteit wijzigen. Degenen die storen omwille van hun gedachtegoed en daden neutraliseren maakt dan ook deel uit van een geheel dat zoals altijd de uitgebuiten, uitgeslotenen en onderdrukten treft: de verharding van de levensomstandigheden, de militarisering van de grenzen, een massieve technologische controle, de bouw van nieuwe gevangeniskampen,…

Je verdedigen tegen deze repressieve slag die kameraden voor de rechtbank wil slepen met beschuldigingen van terrorisme betekent de mogelijkheid en de ruimte verdedigen voor anarchistisch en anti-autoritair handelen. En doorheen de solidariteit met de beschuldigde kameraden het hoofd bieden aan de statelijke repressie die alle subversieve actie wil lamleggen.

Verdere info en contact...

La Lime
Brusselse solidariteitskas
lalime@riseup.net
http://lalime.noblogs.org
Bijeenkomst elke eerste maandag van de maand om 19u30 in Acrata

Acrata
anarchistische bibliotheek
acrata@post.com
https://acratabxl.wordpress.com/
Grooteilandstaat 32 – Brussel

Londen 2016: Het terrein van strijd in onze stad

Januari 2016 - Verenigd Koninkrijk

[Dit is een ingekorte versie van het volledige pamflet dat hier gepubliceerd werd in het Engels: https://rabble.org.uk/london-2016-the-terrain-of-struggle-in-our-city/]

Als we wat leven en anarchie in de straten van Londen willen brengen, helpt het om te begrijpen op welk terrein we vechten. Dit artikel bekijkt de rol van Londen in het wereldwijde kapitalisme, hoe dit de "sociale zuivering" en controle aanstuurt, en een paar zaadjes van verzet in het afgelopen jaar. Het is een ingekorte versie van het pamflet "Londen 2016", waarin deze punten gedetailleerder uiteengezet worden.

De vijand

Londen is nu niet zozeer de hoofdstad van een natiestaat als wel de geldwitwasmachine van de wereldelites.

De patronen in de ontwikkelingen die we nu zien gaan terug tot de jaren '70, toen de internationale economie begon te "globaliseren". Het Sovjetblok en bewegingen van georganiseerde arbeiders stortten in, en de neoliberale "vrije markt" werd ontketend. Terwijl de "ontwikkelende wereld" zich openstelde voor het internationale kapitaal, verplaatste de industrie zich "offshore" van de rijke economieën naar Azië of Zuid-Amerika waar de lonen veel lager waren. In het Verenigd Koninkrijk en andere rijke landen sloten mijnen, fabrieken en havens; werkeloosheid en ongelijkheid stegen.

De naoorlogse sociale vrede werd bedreigd. In de jaren '80, terwijl de traditionele arbeidersklasse werd "onteigend", bracht de mijnwerkersstaking Engeland dichtbij opstand, terwijl rellen toesloegen in Brixton, Tottenham en andere getto's. De elites behielden controle door het uitbreiden van repressie: meer gevangenissen, surveillance en een militaristische stijl van handhaving. Maar belangrijker nog, door manieren te vinden om de meerderheid "te laten passen" in de consumentendroom. Het voornaamste middel om dit te doen: schuld. In een notendop zit het zo: China en andere "producerende" economieën sturen hun goederen naar ons op krediet, en ontvangen daarvoor obligaties in vastgoed.

Terwijl andere delen van de economie van het VK stagneren, gedijt Londen goed onder deze stroom van goederen en schulden. Het heeft twee machtscentra: de glazen torens van "The City", waar de voornaamste banken, investeringsfondsen en wisselkoersen zich bevinden; en de wijk van de nobelen "The West End" (Mayfair, Knightsbridge, etc.) waar de mondiale elites – van hedgefund bazen tot oliesjeiks uit de golf of Chinese partijbonzen – de meer discrete deals sluiten en hun rijkdom spenderen en opslaan.

Genoeg rijkdom sijpelt omlaag om velen van ons in dienst te nemen in hun leger van gehorigen, van accountants en belastingadvocaten tot baristas en hondenuitlaters. De lonen stagneren, maar leningen met een lage rente – hypotheken en kleine eigendommen, speculatie, creditcards, betaaldagleningen, etc. – houden ons op de been.

De huizenbubbel

De duidelijkste aandrijver van veranderingen in de stad is de woningbouw. De gemiddelde Londense woning kost nu zo'n 500,000 pond, veel meer dan de gemiddelde Londenaar zich kan veroorloven. Behalve een korte daling rond 2008 zijn de vastgoedprijzen de afgelopen twee decennia alleen maar gestegen, met nog een toename van 40% alleen al in de afgelopen twee jaar. Dit is een direct effect van de kapitaalstroom in de "mondiale stad".

Ten eerste is er de invloed van rijke kopers van luxe bezit. Londen heeft meer dan 4000 "Ultra High Net Worth Individuals" [miljonairs in het bezit van 30 miljoen of meer, nvdv], 's werelds hoogste concentratie van dit soort onsmakelijke types. Behalve het kopen van een plek om te wonen, of zo nu en dan te bezoeken, gebruikt de mondiale elite de vastgoedmarkt als een "safe haven" om hun rijkdom veilig te stellen. Zulke "eersteklas" ontwikkelingen domineren de huizenbubbel van de stad omdat ze gewild zijn in investeringsbezit en de grootste ontwikkelaars winst maken.

Onderaan de voedselketen worden middenklasse gezinnen uit hun traditionele buurten gedwongen, zich verspreidend over arbeidersbuurten. De vraag blijft zelfs stijgen omdat migranten werkers – vanuit zowel het binnenland als overzees – naar de service economie van de stad getrokken worden. Het inwonersaantal van Londen groeit snel, met zo'n 115,000 per jaar, en is vorig jaar over de 8.6 miljoen gegaan: het ligt dus gelijk aan het niveau dat het laatst gezien werd in de sloppendagen van de jaren '30 (voordat veel Londenaren wegverhuisden in de naoorlogse "new town" tijd).

Maar heel weinig van de nieuwkomers kunnen het veroorloven onderdeel te zijn van de "huiseigenaren" fantasie die sinds de jaren '80 gepromoot wordt door politici. Op hetzelfde moment gaat lage huur "sociale woningbouw" door met verdwijnen. We gaan terug naar een beeld in de jaren '30, naar een stad die eigendom is van private huisbazen.

Twee manieren van sociale zuivering

Het algemene beeld is: ontwikkeling verspreidt zich naar buiten van de centraal gelegen knooppunten van rijkdom (City en West End). Op straatniveau betekent dit twee soorten "sociale zuivering".

Ten eerste: het opruimen van mensen. Mensen worden gedwongen te verhuizen omdat de huren stijgen, sociale woningbouw wordt verkocht of gesloopt. Het proces wordt versneld door maatregelen als de "slaapkamerbelasting" en beperkingen op uitkeringen, maar ook door klopjachten op illegale migranten, sekswerkers en andere ongewilden. Degenen die blijven worden in steeds dichterbevolkte omgevingen gedwongen.

Ten tweede: het schoonmaken van de sociale omgeving. Overal identieke vierkante appartementenblokken: de minder saaie daarvan doen denken aan de fascistische Italiaanse architectuur van de jaren '30. De straten worden controleerbare afrasteringen, vol met CCTV camera's, met anti-daklozen stekels en andere vijandige straatarchitectuur, bewaakt door "buurtpreventie" in bewegwijzerde controle"zones" bekrachtigd door "anti social behaviour orders" [1]. Deze transformaties worden gepromoot door "ontwikkelingsamenwerkingsverbanden" van investeerders, woningbouw, lokale politici en bureaucraten, politie, immigratiehandhaving, bedrijven, etc. Met verschillende motieven voor winst, macht of prestige, werken ze samen om een stad van controle te creëren.

Veilige haven

Londen heeft twee grote aantrekkingspunten voor het mondiale kapitaal: zijn historische locatie in het hart van de mondiale machtsstructuren; en zijn veiligheid. Het regime is stabiel en bedrijfsvriendelijk. Het eens machtige Londense gespuis roerde zich slechts in een handjevol gebeurtenissen in de laatste eeuw, en elke keer was de onrust van korte duur.

De algemene staking van 1926 werd gerustgesteld en gestopt door de vakbondsleiders; de kraakbeweging in 1946 werd geabsorbeerd door de welvaartsstaat; de stakingen en rellen van de jaren '80 werden behelst, terwijl links (Labour Party, vakbonden, trotskisten, etc.) hun rol speelden in het reguleren van de onvrede. In augustus 2011 verspreidde zich rellen over de buitengesloten buurten van Londen (en daarbuiten), maar die bedreigden nooit de centra van de macht, en werden uitgeroeid met 1000 gevangennemingen.

Drieënhalf jaar later, in de winter van 2014-2015, begonnen we een beetje gemor te horen van zelfgeorganiseerd verzet aan de fronten van de verspreide ontwikkeling.

Zaadjes van rebellie

In september 2014 bezette een groep alleenstaande moeders die bedreigd werden met ontruiming uit hun hostel, genaamd "Focus E15", een klein blok appartementen in de Carpenters' Estate in Stratford, Oost-Londen. Dit landgoed, recht naast de plek waar de Londen Olympics van 2012 plaatsvonden, is een van de velen die bedreigd worden door sloop- en gentrificatie plannen.

De bezetting duurde maar een paar weken maar trok veel aandacht en inspireerde anderen. Vergelijkbare protesten ontstonden in de maanden daarop in arbeidersbuurten: New Era Estate in East End; Cressingham Gardens en het Guinness Estate in Brixton; West Hendon en Sweet's Way in Noord-Londen. In dezelfde periode was er ook een toename van woonactivisme, gedaan door groepen als de Hackney renters (aka DIGS) en Housing Action Southwark en Lambeth (HASL): het aanvechten

van ontruimingen met tactieken van juridische actie tot pickets, kantoorbezettingen of direct verzet.

Deze bezettingen waren relatief autonoom, ook al begonnen links en liberale media zich er al snel mee te bemoeien. De SWP (trotskistische partij) was kapot gegaan door een groot verkrachtingsschandaal, terwijl Labour zich in terminaal verval bevond. De grond was wellicht vruchtbaar genoeg voor nieuwe vormen van zelfgeorganiseerde rebellie.

De Aylesbury Bezettingen

De meest duurzame en strijdbare van de wijkbezettingen begon op 1 februari 2015, toen een anarchistisch "krakersblok" van ongeveer 150 mensen wegliep van de "Mars voor Woningen" demonstratie om een leeggemaakt blok in de wijk Aylesbury te bezetten, het grootste van de stadsdeel landgoederen dat op de lijst stond voor sloop en gentrificatie, in Walworth bij Elephant & Castle. Toen het Southwark stadsdeel met 100 oproerpolitie probeerde te ontruimen op 17 februari, waren de krakers ze te slim af door hun intrek te nemen in een nieuw, hevig gebarricadeerd gebouw en genoeg sympathisanten aldaar te krijgen om de politie te laten de-escaleren in plaats van het provoceren van een serieuze botsing op het landgoed.

In de weken daarop ontweek de politie een serieuze confrontatie, terwijl het lokale stadsdeel de bezetting wilde laten uitsterven door belegering. Ze bouwden een 150.000 pond kostend met prikkeldraad bekleed hek rondom het bezette gebied en huurden een leger aan private beveiligers in die nog honderdduizenden ponden meer kostten. Het werkte. De aantallen namen af omdat de meeste krakers gemakkelijker onderdak vonden en sympathisanten buitengesloten werden. De bezetting hield op met een harde knal, waarin meerdere hekken neergehaald werden op een laatste demo op 2 april.

In de uiteindelijke analyse kunnen we zien dat we niet genoeg kracht hadden om deze of andere bezettingen zo lang vol te houden. En ook al overspoelden we de omgeving met posters, pamfletten, berichten in verf of met krijt, klopten we op deuren, hadden we tafeltjes op straat, riepen we op tot vergaderingen, demo's, manifestaties, etc., kwam de meerderheid van de inwoners niet in actie. Velen stonden aan onze kant, maar afgezien van een paar belangrijke uitzonderingen bleef hun steun passief.

De strategieën van stadsdelen als Southwark en Newham blijken, tot dusverre, effectief. Wijken worden verwaarloosd; degenen die meewerken worden nieuwe blinkende woningen aangeboden; degenen die weigeren dreigen hun laatste kans op betaalbare woonruimte in centraal Londen te verliezen. De plannen worden over de jaren uitgesmeerd, de mensen worden individueel verhuisd inplaats van een drastische massaontruiming.

Invallen en mini-rellen

Drie maanden later, op 21 juni, arresteert een team van de "immigratiehandhaving" een man in een vishandel in East Street, de straatmarkt in de buurt van de wijk Aylesbury. De immigratiepolitie had al een aantal huiszoekingen uitgevoerd die week. Die huiszoekingen zijn onderdeel van een groter project van "sociale zuivering", want Binnenlandse Zaken, politie en lokale autoriteiten collaboreren in het aanpakken van straatmarkten in de belangrijkste buurten.

Deze keer zag iemand de inval gebeuren en postte een waarschuwing erover op sociale media, welke snel opgepikt werd door het "Anti Raids Network" en zich snel verspreidde over het internet en via-via in de echte wereld. De arrestatiebus werd omsingeld en geblokkeerd, de banden werden leeggelopen, ambtenaren werden bekogeld met eieren en fruit. Toen de oproerpolitie arriveerde ontstond er een straatgevecht toen mensen de straten barricadeerden en vochten met stenen, straatmeubilair en alles wat maar te grijpen viel. De oproerpolitie slaagde er uiteindelijk in om de "racistische bus" te escorteren en ontvluchtte de omgeving. De menigte vierde zijn rebellie terwijl er gedanst werd op een mobiel geluidssysteem.

Het langzame proces van sociale zuivering in de wijken begint normaal en onvermijdelijk te lijken, we geven ons eraan over. De huiszoekingen zijn staatsgeweld in zijn meest naakte en provocatieve vorm, heel zichtbare aanvallen die de oppervlakte van normaliteit breken en woede aanwakkeren. Het "Anti Raids Network" en anderen hebben actief gewerkt om de normalisatie de bestrijden: posters, pamfletten, graffiti, etc. tegen invallen zijn normaal aan het worden in bepaalde buurten, en aanvallen tegen "racisten busjes" zijn een soort "meme" geworden op Londense sociale media.

In de dagen daarna gingen anarchisten terug naar East Street en daar in de buurt, om posters te plakken en te praten met diegenen die ze ontmoetten over wat er gebeurd was en hoe de verwachtte repressie af te weren. Op dit moment zijn er vier kameraden die bedreigd worden door een rechtszaak, met beschuldigingen van o.a. "verstoring van de openbare orde" en "vrijheidsberoving" – i.e., het kidnappen van de immigratiepolitie!

Deze kleine opstand was een tipje van de sluier van wat de Southwark politie had willen vermijden tijdens de Aylesbury bezetting: anarchisten, inwoners van Aylesbury, marktkooplui en tieners uit de buurt die samen vechten en hen de buurt uitjaagden. De bezetting werd veilig ingesloten door de hekken, maar deze keer had de rebellie zich verspreid over de straten en over de verschillende leeftijden, achtergronden en identiteiten.

Een paar weken later, in Shadwell, Oost-Londen, werden er vier immigratiebusjes aangevallen en de banden lek gestoken, terwijl bewoners eieren gooiden vanaf het gebouw daarboven. Andere publiek gemaakte voorbeelden gebeurden in verschillende delen van Londen. In een radiointerview in september zei een vertegenwoordiger van immigratieambtenaren dat zijn collega's wekelijks werden aangevallen.

Straatfeesten

Net als vele andere steden heeft Londen carnavaleske tradities: van het Notting Hill Carnival in het verleden tot de "Reclaim the Streets" feestjes van de jaren '90. In het afgelopen jaar waren een paar van de meest interessante momenten van overtredingen op feestjes. Op 25 april kwam een "Reclaim Brixton" demo tot leven toen een gedeelte van de menigte besloot om de "toegewezen protestzone" te verlaten om de hoofdweg te blokkeren; omstanders voegden zich bij hen en tieners belden hun vrienden. Het grootste raam van Foxtons, een gehate makelaar, werd ingeslagen, gevolgd door gejuich, en losse groepen vielen het stadsdeel en het politiebureau aan.

De "Fuck Parade" straatfeesten waartoe opgeroepen werd door Class War waren in het afgelopen jaar in Whitechapel, Camden en Shoreditch, ook buurten zijn die gegentrificeerd worden, waar er zowel sociale spanning als een nachtleven is, begeleid door soundsystems, rook en fakkels. In het begin van november probeerde de politie honderden ravers te stoppen onderweg naar het Scumoween kraakfeest in Vauxhall. Dit liep serieus uit de hand, met barricades, politie charges en straatgevechten tot in de nacht.

Sommigen zullen deze gebeurtenissen wegzetten als "spektakel". Maar ze zijn belangrijke tekenen van welke rebellie wel plaatsvindt in Londen. Vele van de betrokkenen zijn jongeren, ravers, voorbijgangers die nooit bij een demo zouden komen opdagen. Samen voor een moment, nemen we de straten, ontmoeten we vreemden, dagen we de controle van de stad uit, en leveren soms een echte strijd.

Een "beweging"?

In de eerste helft van 2015 leek het erop alsof er iets zou gebeuren tussen de bezette wijken, in Stratford en Wothwark. Terwijl we elkaars bezettingen, straatfeesten en straatstandjes bezochten, werden er verbindingen door de stad heen gesmeed, en nieuwe vertakkingen verschenen op onverwachte plekken.

Maar in september waren alle bezettingen verdwenen. Sommige van de campagnes werden gewonnen met concessies: tot nu heeft er geen sloop plaatsgevonden in de wijken Carpenters of Aylesbury. Maar die sloop is waarschijnlijk eerder uitgesteld dan van de baan. Aan onze kant leek de stroom van ideeën en acties uitgedroogd.

Uiteindelijk was het een beweging van "activisten", met een aantal betrokken van buiten de gesloten cirkels. We hebben geen manieren gevonden om door de berusting van de meeste van onze buren te breken. Weinigen zijn blij met hoe dingen zijn, maar weinigen kunnen zich een andere mogelijkheid voorstellen. Tot we manieren kunnen vinden om deze situatie uit te dagen, de situatie van berusting en toestemming, zijn we geen serieuze bedreiging voor de machtigen.

Leven versus Controle

Het is makkelijk om ontmoedigd te raken, met onze zwakte en de schaal van de machten tegen ons. Maar ook al ziet de vijand er nu onaantastbaar uit, ze kunnen hun grip gemakkelijk verliezen, zoals in augustus 2011. En als we manieren kunnen vinden om in deze mondiale sleutelstad te kunnen vechten, kan het wereldwijd gevolgen hebben.

Wat vorig jaar goed werkte waren kleine groepen vrienden en kameraden die participeerden in specifieke projecten, die gefocust waren op de lokale breuklijnen van de ontwikkeling. Daarop volgden informele netwerken en het delen van deze projecten, maar niet het proberen te vormen van een verenigende organisatie die leven en actie weg zou zuigen.

Waarin we duidelijk faalden was dat onze projecten geïsoleerd raakten en omheinden, soms door fysieke hekken, maar belangrijker, door onze onmacht ons te verbinden met onze buren buiten de getto's en gewoontes van "links", "activisme", de kraakscene. We hadden nieuwe bonden moeten smeden met anderen die ook wilden vechten. En we moeten nieuwe manieren vinden om het voorstellingsvermogen en de passie van degenen die zich berustten aan te wakkeren.

Dit is een mogelijk beginpunt voor het voorstellen van de strijd die komt. Tegen de stad van controle, de steriele zones van winstgevende ontwikkeling, creëren we en vechten we voor scheuren in hun macht, van notoire éénnachts rellerige straatfeesten tot bezette wijken, buurten die tot leven gebracht worden. Momenten en ruimtes van wildheid, verschil, decentrale creativiteit, zelforganisatie – in het kort, van leven.

Een paar Londense Vossen

Noot

1. ASBOs: restricties die opgelegd worden aan diegenen die 'antisociaal' gedrag vertonen, in de praktijk vaak gebiedsverboden of verboden op het drinken van alcohol in het openbaar etc. *nvdv*

Communiqué over de laatste repressieve operatie in Barcelona

April 2016 - Spanje

Op woensdag 13 april, om vijf uur 's ochtends, begon de Mossos d'Esquadra [Catalaanse autonome politie] een operatie in Barcelona waarbij twee adressen en een sociaal centrum in de La Salut buurt, "los Blokes Fantasma", binnengevallen en doorzocht werden. Op de laatstgenoemde plek werden de bewoners twaalf uur lang gegijzeld.

Afgezien van het plunderen en de vernieling die gepaard gaan met iedere inval van de politie, resulteerde de operatie in de arrestatie van een kameraad die eerder opgesloten werd in het kader van Operatie Pandora, en voor wie er sinds 11 april een Europees arrestatiebevel was uitgevaardigd, op basis van de beschuldiging van deelname aan onteigeningen van banken in het Duitse territorium.

Nadat ze voor de Audiencia Nacional [Spaanse speciale hoge rechtbank] gebracht was, vorderde de rechter Eloy Velasco voorarrest voor onze kameraad. Ze is naar de Soto del Real gevangenis overgebracht. Gezien het feit dat ze ook aangeklaagd wordt in het Pandora proces (dat zich momenteel in de onderzoeksfase bevindt) en ze heeft aangegeven dat ze niet uitgeleverd wil worden, heeft de verdediging een "voorwaarde" aangevraagd wat betreft het Europese uitleveringsbevel, die inhoudt dat ze haar voorarrest in Spanje kan uitzitten in afwachting van de rechtszaak die hier zal plaatsvinden. Binnen een periode van maximum twee maanden (die met één maand verlengd kan worden), zal de Audiencia Nacional moeten besluiten of het uitleveren van onze kameraad aan de Duitse autoriteiten tijdelijk opgeschort zal worden of niet. Uit de gepubliceerde artikelen in de Duitse media hebben we begrepen dat het over een onteigening gaat die twee jaar geleden plaatsvond in de stad Aken, waarbij – altijd aldus de media – de groep overvallers een behoorlijk geldbedrag meenam uit de bank zonder enig persoonlijk letsel of schade te veroorzaken.

Wat de uitkomst van het juridisch proces ook moge zijn, wij willen publiekelijk onze steun betuigen aan onze kameraad, en rechtvaardigen haar revolutionaire politieke doelen, haar strijd, en haar militante activiteiten als de onze. Diegenen die haar goed kennen weten dat ze alle solidariteit zonder meer heeft verdiend. We hebben het over een persoon die een vechter en een anarchist is, die sinds jaren actief is in verschillende anti-racistische, feministische en libertaire projecten in Barcelona, altijd solidair met zij die vervolgd worden, altijd bereid om te helpen waar ze kon, altijd klaar om te handelen, altijd genereus, vrolijk en glimlachend naar diegenen in haar omgeving, altijd compromisloos en vastberaden tegenover alles wat ze als onrechtvaardig beschouwt.

De poging van de media om haar om te toveren tot een publiek gevaar zou niet perverser kunnen zijn. Bovenal omdat deze operatie van mediatieke manipulatie impliceert dat de banken als slachtoffer voorgesteld worden, in een totale omkering van de realiteit die degenen die ons jarenlang straffeloos bestolen, uitgebuit, bedrogen, onteigend en geveld hebben waardigheid toekent, terwijl ze diegenen die tegen haar orde rebelleren en het durven aanvallen criminaliseert. Het kan ons niet schelen of de kameraad daadwerkelijk verantwoordelijk is voor de overvallen of niet. De onteigening van banken is een ethisch juiste en politiek legitieme praktijk, een methode van strijd die deel uitmaakt van de geschiedenis van iedere revolutionaire beweging.

In werkelijkheid, ondanks de voortdurende pogingen van de Macht om deze methode te reduceren in het kader van "gewone" misdaad, met als motivatie persoonlijk gewin en hebberigheid, is het een gegeven dat de onteigening van plaatsen waar het kapitaal zich ophoopt constant is in onze geschiedenis: van de anarcho-syndicalistische groepen die aan het begin van de twintigste eeuw banken overvielen om stakingen te kunnen houden of families van gevangen kameraden te helpen, tot aan de verschillende autonome groepen van de jaren '70 en '80 zoals de MIL, de OLLA of de Erate (gevormd door SEAT arbeiders) die het geld verzameld door de rijken van koers deden veranderen richting verschillende projecten van uitgebuiten in strijd, tot de Maquis groepen zoals die van Sabaté of Facerías die in de naoorlogse periode overvallen gebruikten om het verzet tegen Franco te financieren. Onteigening, zowel in haar vorm als tactische uiting van een algemene politieke strijd en in haar vorm van sociaal banditisme waarin datgene wat de banken van ons stelen teruggevorderd wordt om zichzelf van de kettingen van uitbuiting en werk te bevrijden, lijkt ons niet iets dat in principe kwalijk is – eerder het tegenovergestelde. Dat er mensen zijn die er genoeg van hebben systematisch vertrapt en uitgebuit te worden door de legale maffia bevestigt dat "we geen koopwaar zijn in de handen van de politici en bankiers" en dat de menselijke conditie gelukkig weigert de dictatuur van het kapitaal over onze levens nederig te accepteren.

De politiële en mediatieke jacht die is ingezet vanwege de overvallen in Duitsland zou ons niet onze perspectieven moeten laten vergeten, noch ons in de war brengen ten opzichte van wie onze vijanden zijn. Het ware publieke gevaar is de macht, vertegenwoordigd door criminelen zoals Wolfgang Schäuble en Angela Merkel, de macht die niet een paar zware kluizen heeft leeggehaald, maar de sociale rijkdom van hele volken en gebieden. Het is de macht van de transnationale elites die miljoenen mensen de ellende heeft ingeduwd zodat ze bezuinigingsmaatregelen kon invoeren die hun neo-liberale en imperialistische project dienen. De arrestatie van onze kameraad is enkel een zoveelste reden om te vechten tegen deze elites en het systeem dat ze vertegenwoordigen, een systeem dat slechts bewogen wordt door de accumulatie van geld in de handen van enkelen ten koste van het lijden, de onteigening en het uitbuiten van alle anderen. Noch de politiële vervolging noch de massale propaganda van het regime kan verhullen wat al voor iedereen duidelijk is, namelijk, zoals de dichter zei, wat voor een misdaad is het beroven van een bank ten opzichte van het stichten ervan?

Onmiddellijke vrijheid voor de opgesloten kameraad in Madrid!
Laten we het uitleveringsproces tegenhouden!
Solidariteit met het sociaal centrum Blokes Fantasma en alle vervolgde mensen in strijd!
Zolang er ellende is, zal er rebellie zijn!

Kameraden van de gevangene,

15 april 2016, Barcelona

Voor een anarchistische en opstandige 29 maart

Maart 2016 - Chili

29 maart als Dag van de Jonge Strijder vindt zijn oorsprong in de uitingen van de strijdbare herinnering sinds de moord op de broers Rafael en Eduardo Vergara Toledo in 1985, tijdens de civiel-militaire dictatuur die in 1990 beëindigd werd met een onderhandeld vertrek.

De strijdbare en revolutionaire herinnering projecteerde zich later in de context van de democratische overheersing, en breidt zich tot op de dag van vandaag uit in verbintenissen tussen nieuwe generaties van autonome, anarchistische en horizontale rebellen.

Bewust van het belang van deze datum, maar ook van hoe belangrijk het is onrust te stoken ongeacht de kalender en de leeftijd die we hebben, delen we deze tekst – met een aantal veranderingen – die vier jaar geleden verspreid werd en waarvan we denken dat ze nu nog steeds waardevol is.

Voor een nieuwe "Dag van de Jonge Strijder",
Dat de opstand en de anarchie de straat op gaan

… Voor een nieuwe Dag van de Jonge Strijder (29 maart), willen we een aantal gedachten delen met onze kameraden over verschillende uitdagingen die we tegenkomen in onze actieve deelname als onruststokers van de anarchie in een context waar wij niet de enige stroming zijn die de wateren van de oceaan van overheersing onrustig maakt…

1) De voortdurende uitdaging te onthouden
Alhoewel het duizelingwekkende tempo van de overheersing individuen meesleurt om te leven in een eeuwig heden van consumeren, gehoorzaamheid en vervreemding, voelen wij de voortdurende noodzakelijkheid te herinneren en diep na te denken ten behoeve van de actie, te herinneren voor het heden en voor de dagelijkse strijd. Omdat het verrijken van onze actuele ervaringen met ervaringen uit het verleden fundamenteel is om ons handelen te plaatsen binnen een voortdurende breuk met de wereld van de autoriteit, ondanks de repressieve slagen en de verschillende contexten van strijd, omdat de vijand zich inspant deze ervaringen te isoleren en het zwijgen op te leggen zodat nieuwe kameraden steeds weer vanaf nul kunnen beginnen.

Het is noodzakelijk de broers Vergara Toledo te herinneren, Ariel Antonioletti, de kameraad Claudia López, broer Mauricio Morales en andere kameraden die in strijd gevallen zijn. Maar het is ook belangrijk de historische contexten te kennen en te analyseren, haar bijzondere ervaringen en de dynamieken van strijd van ieder moment, om niet in de valkuilen van idealisering of het moeras van de ideologieën verstrikt te raken. Het kennen van andere subversieve ervaringen, deze te waarderen en te bekritiseren in kameraadschap om zo onze posities en actuele praktijken van strijd aan te scherpen is iets waar de machtigen altijd angst voor hebben gehad. En dat is de strijdbare herinnering…

2) De uitdaging het verschil te maken
Willen we bijdragen aan de radicalisering van het conflict tegen de autoriteit of stellen we onszelf tevreden met het simpelweg bewegen binnen een door anderen opgestelde context van mobilisaties?

Zowel in de recente mobilisaties alsook op dagen zoals 29 maart of 11 september worden de straten overspoeld door verschillende wensen die vaak homogeen lijken door gemeenschappelijke praktijken die hen verenigen in de actie. Aan de ene kant staat de burgermassa, haar optochten en eisen richting de onderdrukkende Staat, en aan de andere, de diversiteit aan individuen die deelnemen aan de straatstrijd. De burgermassa daargelaten, interesseert het ons de noodzakelijkheid op te merken van de aanwezigheid van anarchistische/anti-autoritaire propaganda in de straten om onszelf te onderscheiden van andere betogen en voorstellen die vertrekken vanuit andere perspectieven in de radicalisering van het sociale protest.

Ten eerste moet het duidelijk zijn dat we geen doelen delen met diegenen die de straatstrijd en de confrontatie met de politie zien als een simpele vorm van vermaak, net zo bedwelmend en vluchtig als een drug. Voor ons is de noodzakelijkheid van het overschrijden en verwoesten van de grenzen die door de vijand opgelegd worden in alle levenssferen – het protest incluis – een logische daad vanuit onze anti-autoritaire positie, en proberen we deze benadering toe te passen op al onze handelingen, inclusief deze die voor sommigen klein of onbelangrijk lijken zoals ons eten, onze relaties met vrienden en kameraden... Daarom weigeren we onszelf te zien als onderdeel van de lumpen, waar gedrag woekert dat consumeristisch, seksistisch en autoritair is.

Het lijkt ons ook belangrijk het verschil te maken tussen de marxistisch-leninistische organisties en het hele scala aan meeloperscollectieven van iedere soort die, zich verschuilend achter een discours van *asambleísmo* en horizontale organisatie, de rangen van de hierarchische structuren van de extreemlinkse honger naar Macht voedt. We zeggen dit omdat onze perspectieven totaal verschillend zijn van die van het Patriotistische Manuel Rodríguez Front (FPMR), van de Revolutionaire Linkse Beweging (MIR), van het Lautaro Jongeren Front (MJL). Deze leninistische partijen wensen het kapitalisme en bepaalde vormen van bestuur te vernietigen, maar ze zijn nooit geïnteresseerd geweest in het vernietigen van de autoriteit en iedere vorm van overheersing. In tegendeel, hun manier van organiseren en voorstel wat betreft de sociale orde toont de noodzaak aan het creëren en gebruiken van machtsinstanties om een voorhoede (openlijk of verhuld) van de onderdrukten (zoals de FER, Andha Chile en ACES) te zijn. Ze streven naar de controle over een proletarische Staat of volksoverheid waarvan de historische ervaring bevestigd heeft dat het in de praktijk volledig contrarevolutionair en autoritair is (zoals het geëindigd is in Rusland, Cuba, China, Vietnam, en overal waar leninisten van iedere slag machtsposities bezetten)... Onze opstand is om de Macht te vernietigen, die van hen om Macht te verkrijgen.

Bovendien willen we ons onderscheiden van bepaalde libertaire organisaties die het leninistische discours en praktijken reproduceren, zoals het claimen van gedeeltelijke eisen, de platformen, de acroniemen en de verhulde voorhoedes.

Tenslotte, op een meer globaal niveau, voelen we de noodzakelijk onze duidelijke verschillen te benadrukken met ieder discours en ieder handelen dat niet als permanent doel de vernietiging van autoriteit heeft. Door de inhoud, de perspectieven of het gebrek hieraan, bepaalde houdingen, alhoewel ze in de praktijk radicaal kunnen lijken, streven ze niet naar de verspreiding van de strijd tegen de Macht, en daarom zijn ze iets anders dan de anarchistische, opstandige en anti-autoritaire praxis.

… Hierdoor is het voor ons duidelijk (zoals iemand ooit ergens schreef) dat we een kleine trotse minderheid binnen de minderheid zijn.

En toch streven we naar het besmetten van anderen met onze ideeën, niet om een hegemonie te creëren of de strijden te beheersen, niet om volkslegers te vormen, noch om aantrekkelijk te zijn voor een sociale klasse die verondersteld wordt de revolutie teweeg te brengen. We streven naar de verspreiding en verdieping van de anti-autoritaire strijd simpelweg omdat we willen dat andere individuen deze realiteit van overheersing ook weigeren en experimenteren met vrijheid en anarchie en de veelvormige en dagelijkse strijd. Daarom doen we een beroep op het individuele bewustzijn en de gedeelde ervaringen die het mogelijk maken het conflict aan te scherpen en de strijd tegen de Macht voort te zetten. We zijn niet geïnteresseerd in het opzetten van programma's maar we hebben wel degelijk perspectieven; we weigeren de organisatie een doel op zich te laten zijn, maar we gebruiken haar wel als middel om te handelen; we weigeren te dienen in formele organisaties die de strijd in etappes verdelen, slechts streven naar het rekruteren van nieuwe volgelingen en door hun ideologie gestructureerde antwoorden klaar hebben. We hebben echter wel een voorstel, en dat is de voortwoekering van groepen van individuen die zich organiseren door middel van affiniteit en in staat zijn om anti-autoritaire handelingen van ieder kaliber te verrichten, in staat zijn om verbanden aan te gaan met anderen en zich te coördineren doorheen de informaliteit... En in dit organisationele voorstel verwezenlijkt zich in de praktijk de levensvorm die we voorstellen: een vrij leven, waar individuen in vrije associatie hun autonomie de vrije loop laten in wederzijdse steun met haar verwanten, en in permanent conflict met iedere vorm van Macht. Dit is waar we in geloven, en hiervoor strijden we, ontwikkelen we anti-autoritaire vormen van onderlinge verhouding en vernietigen we de relaties van macht en afhankelijkheid, omdat onze manier van organiseren de manier weerspiegelt van hoe we willen leven, zonder leiders of vertegenwoordigers... Daarom weigeren we de strijd en ons eigen leven uit elkaar te houden.

3) Het belang van het kennen van de repressie zodat de strijd niet wordt afgeremd

Uiteraard zou de vijand ons het liefst verslagen, vervreemd, geïsoleerd, opgesloten, achterdochtig, etcetera zien. Maar weten hoe repressie werkt en hoe ze in vroegere en recente contexten gefunctioneerd heeft helpt ons te begrijpen wat er in onze omgeving gebeurt en op een bepaalde manier ons voor te bereiden om mogelijke repressieve slagen. Het is bekend dat op symbolische data zoals 29 maart of 11 september de agenten van de Macht speciale achtervolgingen realiseren of hun toezicht richten op bepaalde ruimtes of kameraden die bekend staan om hun anarchistische levenshouding. Daarbij kunnen ze huiszoekingen doen of hiermee dreigen om te proberen te laten zien dat ze alles in de gaten houden of simpelweg om de opstandigen angst aan te jagen. Einde 2009 bijvoorbeeld, aan de vooravond van de presidentiële verkiezingen, werden verschillende kraakpanden en autonome sociale centra binnengevallen, net zoals het vaak in Griekenland gebeurt aan de vooravond van sommige belangrijke dagen.

Daarom roepen we diegenen die het gevoel hebben deel uit te maken van de anarchistische/anti-autoritaire strijd op om attent en voorzichtig te blijven zonder ooit een stap terug te zetten of een gevangene te worden van de angst, en actief te blijven op ieder moment en iedere plek.

Voor de strijders van gisteren en vandaag. Dat deze 29ste maart de opstand en de anarchie de straat op gaan!

Sin Banderas Ni Fronteras, Núcleo de agitación antiautoritaria

In strijd tegen het patriarchaat, maar bovenal... Tegen alle vormen van autoriteit!

September 2015 - Chili

"Als ons verlangen het vernietigen van alle overheersing is, dan is het noodzakelijk dat we onszelf voorbij alles dat ons tegenhoudt bewegen, voorbij feminisme, ja, en voorbij gender, omdat het daar is waar we de mogelijkheid vinden onze ontembare individualiteit te creëren, die zonder twijfel opstaat tegenover alle overheersing. Als we de vernietiging van de logica van onderwerping wensen, moet dit ons minimale doeleinde zijn." (Willfull Disobedience Vol. 2, No. 8.)

Als anti-autoritairen hebben al we sinds lange tijd geen enkele twijfel omtrent het patriarchale karakter van het bestaande systeem van overheersing. In dit model van de maatschappij vertaalt het seksuele biologische (genetische) onderscheid tussen mannen en vrouwen zich in een sociale constructie van genders en rollen die een superioriteit opleggen aan het "mannelijke" over het "vrouwelijke".

Op deze manier doen de machtigen, de staat en haar verdedigers, hun uiterste best ons te onderwijzen in wat het "inhoudt" een vrouw of een man "te zijn". Van jongs af aan worden we gebombardeerd met opgelegde definities, die patronen en gedrag vaststellen, normen opleggen omtrent voorkeur en praktijken, met als doel ons te normaliseren en "anders te maken" ten opzichte van elkaar in categorieën die functioneel zijn voor de gevestigde orde.

Temidden van anti-autoritaire kameraden is het voor ons duidelijk dat de macht probeert ons te definiëren en weigeren we dit, breken we in onszelf datgene af waarmee de vijand ons mee heeft vergiftigd vanaf dat we klein waren. Het gaat er zodoende om de burger-opvoeding af te leren, in de confrontatie en de constructie van onze eigen waarden die het gevoel, de spraak en het anarchistisch handelen vormgeven.

Op deze manier benaderen we de interne dimensie, als een onderdeel van de onstilbare zoektocht naar de volledigheid van onze oorlog tegen de overheersing, die ons ertoe brengt de confrontatie aan te gaan met alles wat ons omringt, van de intimiteit van onze gevoelens, de manier waarop we haar tot leven brengen, datgene wat we eten, wat we dragen, tot aan de manier waarop we handelen tegen de autoriteit.

Het gaat erom er vol voor te gaan, zonder dubbelzinnigheden, zonder distantiëringen of compromissen die ons verzoenen met de sociale norm.

Het weigeren van het bestaande is de oorlog verklaren aan iedere uiting van de macht, aan haar wetten, haar cultuur, haar ideologie, haar wetenschap, et cetera. Daarom is onze strijd niet slechts antipatriarchaal, noch enkel anti-specistisch, anti-fascistisch of anti-kapitalis-

tisch. Onze strijd is in essentie *anti-autoritair*, omdat we weten dat hetgene dat ten grondslag ligt aan iedere vorm of uiting van overheersing (het patriarchaat evenals het antropocentrisme, de wetenschap, het kapitalisme et cetera) machtsrelaties, de hiërarchieën en het principe van overheersing zijn. Op deze autoritaire uitingen richten wij onze vernietigende kritiek, trekken we een lijn van vuur en confrontatie. Het doel is de breuk met de macht te laten doordringen in het dagelijks leven.

Als gevolg van het voorgaande, is ons organisatorischen levensvoorstel strijden tegen iedere vorm van autoriteit, onze relaties en levens in voortdurende spanning en conflict te stellen tegenover de logica van de macht, en het creëren van affiniteitsrelaties in vrije associatie met onze kameraden, wat hun gender, seksuele organen, ras of soort ook moge zijn, omdat datgene wat er werkelijk toe doet onze weigeringen ten opzichte van de ons door de maatschappij opgelegde voorwaarden zijn. Datgene wat er toe doet zijn de beslissingen die we nemen om deze voorwaarden en de gevestigde orde te breken.
Zodoende keren we de valse gemeenschappen de rug toe, die gebaseerd zijn op biologische aspecten die we niet kunnen kiezen, net zoals we ons distantiëren van ieder discours dat hoofdrollen of "meer revolutionaire" rollen toeschrijft aan bepaalde onderdrukte subjecten, vanwege een verondersteld overstijging van de rol van "historisch slachtoffer" die hen doorgaans toegewezen wordt in het netwerk van de overheersing.

Het belangrijkste is hoe we dagelijks in het leven staan, en niet met welke genitaliën we geboren zijn. Onze waarden en handelingen zijn van belang, onze coherentie in strijd, niet onze biologische kenmerken, omdat het noch de chromosomen noch de sociale rol die de vijand ons probeert op te leggen zijn die onze affiniteiten definiëren, maar onze volledigheid in de oorlog tegen de macht.

Wat we voortdurend en op een dagelijkse basis besluiten en bevestigen is niet alleen het niet reproduceren van de logica van de macht, maar ook het vechten hiertegen op een actieve manier, omdat datgene wat we verwerpen de machtsrelaties *an sich* zijn, waar ze ook vandaan komen en tegen wie ze zich ook richten, zonder meer belang toe te kennen aan wie dan ook, zonder wie dan ook onzichtbaar te maken.

Als we de autoriteit begrijpen als een geheel, als de plundering van ieder aspect van het leven, laten we dan de kern aanvallen, de basis die het toelaat dat andere autoritaire uitingen ontstaan. Laten we de essentie van de macht aanvallen en niet haar tentakels als iets afzonderlijk, ook al zijn of lijken ze oud of sterk.

Op het pad naar de totale bevrijding zijn we geen slachtoffers, maar definiëren we onszelf met het gewicht van onze beslissingen op weg naar de aanval. En in de strijd tegen alle autoriteit zijn we allemaal geroepen om protagonisten te zijn en het beste van onszelf te geven.

Noch patriarchaat noch matriarchaat, vuur voor alle hiërarchieën van de overheersing.

Contra Toda Autoridad

Onverslaanbaar tegenover de macht en haar repressie

Februari 2016 - Mexico

Over het repressieve circus gemonteerd door de Mexicaanse staat

"... hetgene dat veroordeeld wordt in de anarchisten is niet het geweld, maar dat ze beschuldigingen en besprekingen overgestegen hebben; en ongehoorzaamheid, opstandigheid, en de mogelijkheid tot revolte tot dit punt hebben gebracht. Wat veroordeeld wordt is precies het feit dat ze rechtop staan en vertrekken vanaf een radicale kritiek op de macht en een onverzoenlijke ethiek van de vrijheid, en vooral, dat ze dit tot het bittere einde doen.
Daniel Barret (Rafael Spósito)

Wanneer de onverslaanbaren in hun dagelijks en coherent handelen de oorlog verklaard hebben aan de macht, heeft deze niet al te veel "pretexten" nodig om de subversieven aan te vallen. Voor haar volstaat het feit dat de anarchisten onverslaanbaar zijn tegenover haar normen, dat ze zich niet laten corrumperen en geen vreemde verbintenissen aangaan, om ze aan te vallen. Het klopt, vaak moeten degenen die de wereld overheersen "criminalisatie" campagnes beginnen om de verschillende strijden op het territorium aan te vallen, en betrekken ze de anarchisten in hun doelen. Andere keren echter zijn deze campagnes veel meer dan een campagne van "prestigeverlies"; bovendien, wie wil er prestige? Hebben we dat nodig? In het merendeel van de gevallen maken deze campagnes onderdeel uit van een slag met een grotere reikwijdte, een onweerlegbare slag die de Staat van plan is toe te dienen. In deze context bevinden zich de recente gebeurtenissen die deel uitmaken van de repressie van de macht richting de locale anarchistische of libertaire omgeving, i.e. in Mexico Stad.

De subversieve strijd in de regio is in de afgelopen drie jaren gegroeid in vastbeslotenheid en vorm. De aanvallen tegen de macht die in de jaren ervoor over het algemeen in de duisternis plaatsvonden, worden nu ook in daglicht uitgevoerd. Het antagonisme nam de vorm aan van een mogelijke veralgemeende revolte, de rellen kregen bewustzijn, en de aanvallen op de structuren van de macht verspreidden zich met hoge snelheid. Sabotages en aanvallen van iedere soort verbreidden zich over het terrein. In deze momenten van subversie van de bestaande orde en vernietiging van de sociale vrede – de vrede van de machtigen – bleven de repressieve antwoorden van de overheersers niet achterwege. Achtervolgingen, surveillance, huiszoekingen, arrestaties, en zelfs pogingen tot verdwijning zijn wat we in die dagen meemaakten, in de voorbije jaren.

Het klimaat vandaag is niet veel anders, en meer dan een campagne van intimidatie; wat er vandaag gebeurt is een voortduring van het repressieve handelen dat de Staat de afgelopen jaren richting de anarchisten wendde. Het volstaat de verhalen over het klimaat van spanning tijdens het Informele Anarchistisch Symposium te lezen, de communiques van Okupa Che te lezen, en een blik te werpen op de anarchistische websites en autonome media om ons bewust te worden van het repressieve handelen.

Het lijkt erop dat dit jaar al aangekruist is op de kalender van de macht, en dit beweren we niet met een profetische stem, maar simpelweg omdat de feiten het ons duidelijk genoeg maken. Al sinds een aantal maanden geleden (iets voor het nieuwe jaar) zijn de politiemachten van de Mexicaanse Staat bezig met spionage activiteiten, intimidatie, en ook aanvallen op sommige anarchistische, libertaire en subversieve individuen; maar ook tegen projecten die, voor de macht, een daadwerkelijke bedreiging voorstellen. Berichten met een link verzonden aan "gemeenschappelijke mensen"; emails verzonden aan bepaalde anarchistische projecten met een link in de bijlage waarin een Spyware product zat, Da Vince malware, dat de Mexicaanse staat via de firma HakingTeam verkregen heeft om computers en telefoons te kunnen infiltreren, maken deel uit van dit repressieve handelen, van de voortduring van wat de Staat sinds de twee jaar ervoor met subversieven doet. Maar niet alleen dat. Ook de constante achtervolgingen van kameraden, in de afgelopen weken door de politie uitgevoerd vanuit particuliere busjes, de intimidatie-telefoontjes, het voortdurende toezicht bij het huis van een paar *compas*, de bezoeken van de ministeriële politie aan de huizen van verschillende kameraden die deel uitmaken van verschillende gebieden van de anarchistische beweging, zijn onderdeel van dezelfde geschiedenis.

Binnen dit zelfde repressieve klimaat vond ook de arrestatie van kameraad Yorch Punk plaats, een van de mensen die sinds jaren wonen in "Okupa Che" in de Filosofie en Letterkunde Faculteit van de UNAM. In de nacht van afgelopen woensdag 24 februari, om ongeveer kwart voor tien, duwden tien individuen gekleed in "militaire stijl" onder dwang kameraad Yorch Punk een wit busje zonder kentekenplaten in, terwijl ze de twee mensen die bij hem waren met vuurwapens bedreigden. De volgende ochtend rond vijf uur 's ochtends hebben gemaskerde mensen een auto van de UNAM beveiliging in de fik gestoken en barricades opgeworpen op de binnenweg van de universiteit, tegenover het gekraakte auditorium. Uren later werd het eindelijk duidelijk dat kameraad Yorch opgesloten zat in een kantoor van de Officier van Justitie, gevestigd in het historische centrum. Maar het systeem wachtte niet lang om haar manipulatiemachine in gang te zetten; een belangrijk onderdeel van het repressieve experiment van de sociale pedagogie. Tegen de avond berichtten alle verslaggevers van een aanhouding van een veronderstelde "drugsdealer" in de omgeving van de Universitaire Stad, die – om hun circus een bepaald tintje te geven – door hen aangewezen werd als leider van Okupa Che. Sommige verslaggevers beschuldigden Yorch ervan marihuana bij zich te hebben, anderen speed, anderen diazepam, tot cocaïne aan toe. Of Yorch alcohol drinkt, drugs neemt of straight edge is, is iets wat ons weinig zou moeten interesseren, maar de strategie van de macht is kristalhelder: een campagne van criminalisatie, wellicht voorafgaand aan een repressieve slag van grote omvang. De bewering is niet tevergeefs, het volstaat de context van de arrestatie van de kameraad te begrijpen, die plaatsvond aan het einde van een activiteit in solidariteit met gevangen kameraden, in ditzelfde gekraakte auditorium. Tel hierbij op dat de directeur van de Filosofie en Letterkunde Faculteit de volgende dag om de onmiddellijke ontruiming van het kraakpand vroeg, de schorsing van het interne transport van de universiteit, en op de avond van de 25e de aankondiging van een bijeenkomst tussen de rector van de UNAM en de politie om het eens te worden over de ontruiming.

Maar dit is niet de eerste keer dat Yorch het te verduren krijgt. Twee jaar geleden, in 2014, werd Yorch ernstig in elkaar geslagen door een paramilitaire groep toen deze probeerde het gekraakte auditorium terug te nemen, dat van dezelfde groep was afgepakt door een grote groep anarchistische kameraden in december 2013. Toen hebben ze Yorch geslagen, zijn huid verbrand met een soldeerbrander, een gat in zijn hoofd veroorzaakt, en metalen hagelkogels in zijn huid gestopt. Helaas voor deze "rooien", nam een grote groep kameraden de volgende dag opnieuw het auditorium terug, zodat "hun mislukte aanval" niet al te lang duurde, bij wijze van spreken.

Hoe dan ook, wat het dan ook is, wat er met Yorch gebeurd is is niets meer dan een onderdeel van het plan een plek te ontruimen die op een bepaalde manier onaangenaam is voor de macht, vandaar de criminalisatie in de media: een uiting van minimale rechtvaardiging tegenover de studenten en de maatschappij "in geval van buitensporig gebruik van geweld". Maar dit alles is geen aparte kwestie, omdat het zonder twijfel verband houdt met alle achtervolgingen, huisbezoekingen van het federale ministerie aan kameraden, intimidatie, het versturen van berichten, wat allemaal duidelijk maakt wat ze aan het voorbereiden zijn. Zoals elke methode heeft de repressie een ervoor, een laten we zeggen *centraal* moment, en een erna. De repressieve aanval wordt voorbereid, geoefend en gerechtvaardigd, ook al is het maar om de schijn op te houden, want de Staat hoeft niets te rechtvaardigen, ze maakt simpelweg gebruik van haar autoriteit. Maar repressie is niet alleen een concrete repressieve aanval, noch de opsluiting van kameraden, noch de insluiting van een manifestatie. De Staat beoefent de repressie ook in het dagelijks leven, door middel van de aula's van de scholen, de televisie, de familie; op het werk, in de gevangenissen, in de psychiatrische instellingen; tot de repressie die de Staat beoefent behoren ook de machtsrelaties die de maatschappij regeren, en daarom is de strijd tegen de repressie een strijd *voor* vernietiging van de macht. Zonder afschaffing of bemiddeling, een precieze aanval tegen de structuren, de vertegenwoordigers en de sociale relaties die de overheersing in stand houden.

De tijger ligt niet wakker van het advies van de schapen; en op deze manier moeten we vooruitgaan, zonder dat de adviezen van derden over onze situatie als anarchisten ons tegenhouden te verwezenlijken waarvan we dromen, omdat we sowieso niet op zoek zijn naar prestige; op deze manier moeten we tegen de wind in gaan, zonder dat de repressie van de Staat (selectief of dagelijks) in staat is onze strijd lam te leggen en ons vast te houden in passiviteit of voortdurende afmatting; op die manier, zoals de tijger die niet wakker ligt maar wel alert blijft, is hoe we vooruit moeten gaan tegenover alle tegenslagen, terwijl we projecten van vrijheid creeren die in staat zijn de relaties van overheersing ten val te brengen, die in staat zijn eraan bij te dragen dat het conflict tegen de autoriteit zich verspreid en toeneemt. Wat we hebben is vastberadenheid, ook wanneer velen de moed laten zakken en alles moeilijk lijkt.

Er rest ons niets dan een solidaire groet aan kameraad Yorch Punk te richten. Al onze solidariteit voor de kameraad en voor alle onderdrukte en opgesloten kameraden en zij die op de vlucht zijn, de wetten van de macht overtredend.

Tegen de macht en tegen alle autoriteit, sociale oorlog zonder pacten of bemiddeling!

Een aantal anarchisten uit de Mexicaanse regio

26 februari 2016